

Романюк Богдан Васильович

Випускник юридичного факультету (1971 р.)

Керівник Міжвідомчого науково-дослідного центру з проблем боротьби з організованою злочинністю при Раді національної безпеки і оборони України

Генерал-лейтенант міліції, заслужений юрист України, кандидат юридичних наук, доктор філософії, доцент, Почесний працівник МВС України.

Народився 15 червня 1946 р. у с. Голотки на Тернопільщині в селянській сім'ї. У дитинстві був страшенно непосидючим і на диво швидким на розум. До школи ходив без книжок, бо льотом запам'ятовував все, що пробіг очима на перерві. Читав багато, найбільше цікавився історією.

Після закінчення школи працював на Новосільській лукомеліоративній станції Тернопільської області.

Прагнучи до здійснення своєї мрії — займатися вивченням історії — приїхав до Львова вступати на історичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка, але доля вирішила інакше, і він вступив на юридичний.

В університеті потоваришував з одногрупниками О. Ф. Бантишевим, Ю. В. Горшковим (світлої пам'яті), М. В. Костицьким та А. Г. Юхименком — компанія тримала першість і в навчанні, і в розвагах. Дружбу зберегли донині.

На третьому курсі почав працювати помічником слідчого у прокуратурі м. Львова. Але, набуваючи досвіду слідчої роботи, мріяв працювати в прокуратурі. Однак життя внесло корективи і в 1971 р., закінчивши навчання, за розподілом був направлений до органів внутрішніх справ. Розслідував низку складних резонансних справ у сфері економіки. Серед колег слідчий Романюк вирізнявся ерудованістю, професійною майстерністю,

поєднаною з природним даром інтуїції, — кар'єра була стрімкою.

Протягом 1977–1994 рр. Богдан Васильович обіймає керівні посади в центральному апараті МВС України: заступника, першого заступника начальника Головного слідчого управління, першого заступника начальника Головного штабу МВС України.

З 1994 по 1997 р. — начальник УМВС у Львівській області. У 1997 р. був відряджений до Міжвідомчого НДЦ із проблем боротьби з організованою злочинністю при Координаційному комітеті з боротьби з корупцією та організованою злочинністю при Президентові України (нині НДЦ підпорядковується Раді національної безпеки і оборони України).

Знаний юрист-практик, відомий учений, Б. В. Романюк постійно вивчає передовий досвід боротьби з організованою злочинністю іноземних колег із метою впровадження його в Україні.

Генерал Романюк — один з найактивніших організаторів перебудови структури слідчого апарату МВС України, удосконалення правових засад його діяльності вже за часів незалежної України. Розпорядженням Президента України від 24 вересня 1992 р. був введений до складу експертної групи з питань підготовки проектів міждержавних угод про правову допомогу. Указом Президента України від 20 березня 2008 р. включений до складу Комісії з розробки проекту Концепції реформування системи органів МВС України.

Останніми роками Богдан Васильович плідно працює на науковій та освітянській ниві, передаючи майбутнім правоохоронцям свій життєвий і фаховий досвід. Він автор понад 70 наукових праць, монографії «Сучасні теоретичні та правові проблеми використання спеціальних знань у досудовому слідстві», співавтор підручника «Кримінологія», посібників «Тероризм», «Кримінальне право України», «Контрабанда: засоби попередження та протидії», «Виявлення та розслідування злочинів, що вчиняються у сфері інформаційних технологій» та ін.

За особисті заслуги у боротьбі зі злочинністю, зміцнення законності й правопорядку, зразкове виконання службового обов'язку генерал нагороджений відзнакою Президента України «Іменна вогнепальна зброя»; відзнакою «Хрест Слави», медаллю «За трудову доблесть», відомчими та ювілейними медалями.

Авторитетна, шанована серед колег і студентства людина, фундаментом свого професійного становлення Богдан Васильович вважає Львівський університет. З особливою вдячністю згадує викладача теорії та історії держави і права В. І. Калиновича, викладача кримінального права — професора С. М. Гофмана.

На дозвіллі Богдан Васильович любить рибалити, полювати, відпочивати на природі, а ще кохається у книжках — має величезну бібліотеку, любить читати і пише на фахові теми.

Життєве кредо Богдана Васильовича Романюка: «Бути завжди і в усьому чесним із самим собою і з людьми».

Народився 20 липня 1978 р. в Івано-Франківську в інтелегентній родині лікарів — Володимира Романовича та Галини Михайлівни. Незабаром сім'я виїхала на Хмельниччину, де у 1985 р. Андрій Володимирович пішов до школи, а за два роки знову повернувся до Івано-Франківська, і навчання він продовжив уже в рідному місті.

У 1990 р. став членом української скаутської організації «Пласт». Участь у ній сприяла розвитку в молодого хлопця національно-патріотичних почуттів і загартування духу та виховала почуття щирої дружби і взаємодопомоги.

У 1993 р. Андрій Володимирович вступив до школи-ліцею Прикарпатського університету, де його обрали президентом ліцею (головою учнівського самоврядування).

Упродовж 1995–2002 рр. навчався у Прикарпатському університеті ім. В. Стефаника і здобув повну вищу юридичну освіту за спеціальністю «Правознавство». Завдяки своїй відповідальності, сумлінності й товариській вдачі був обраний старостою групи.

У 1995 р. очолив обласну організацію «Студентське Братство».

Під час навчання в університеті (1999–2002 пп.) працював спершу юрисконсультом Івано-Франківського обласного центру соціальних досліджень, набуваючи досвіду юридичної діяльності, а згодом — директором підприємства «Інформаційний дім».

У 2001 р. Андрій Володимирович вирішив поглибити свої знання у юриспруденції і вдруге став студентом — цього разу Львівського національного університету ім. І. Франка. Закінчивши його у 2006 р., здобув кваліфікацію «юриста-міжнародника». Навчання в університеті дало глибокі фахові знання, подарувало Андрієві Романчуку чимало друзів, зокрема вірним товаришем став староста групи Михайло. До того ж Андрієві Романчуку надзвичайно пощастило провести ці роки у товаристві друзів юності — Олександра Кулика та Володимира Костюка.

У 2002–2005 рр. А. В. Романчук працював помічником-консультантом народного депутата України, а впродовж березня-червня 2005 р. — на посаді начальника головного управління правової роботи та внутрішньої політики Івано-Франківської обласної державної адміністрації.

Маючи вже чималий досвід роботи у своїй галузі та глибокі знання, здобуті за роки навчання у двох університетах, у червні 2005 р. Андрій Романчук був призначений на посаду першого заступника голови Івано-Франківської обласної державної адміністрації, на якій пропра-

Романчук Андрій Володимирович

Випускник факультету міжнародного права і бізнесу (2006 р.)

Керівний партнер юридичної компанії «Моріс Груп», адвокат

цював до закінчення каденції голови облдержадміністрації — до листопада 2007 р.

Зараз він є керуючим партнером юридичної компанії «Моріс Груп», займається адвокатською діяльністю. Водночас А. В. Романчук — депутат Івано-Франківської обласної ради, член постійної Комісії обласної ради з питань захисту прав людини, законності та правопорядку.

Андрій Романчук любить свою роботу і віддає їй багато сил і часу. Але найважливішою частиною його життя є родина. Дружина Оксана — філолог, викладач англійської мови та зарубіжної літератури. Разом вони виховують сина Володимира. Свій вільний час Андрій Володимирович проводить у родинному колі, а також полюбає подорожувати, захоплюється полюванням і верховою їздою.

Андрій Володимирович понад усе цінує в людях професіоналізм, порядність, людяність та доброзичливість. Як надзвичайно вимоглива до себе людина, він не зупинятиметься на досягнутому, адже знає, що наполеглива та завзята праця завжди вінчається успіхом.

Секрет професійного і життєвого успіху Андрія Романчука напрочуд простий: «Якщо ти впевнений у власних силах — перемога гарантована».

А. В. Романчук із дружиною Оксаною та сином Володимиром

Ромовська Зорислава Василівна

Випускниця юридичного факультету (1962 р.)

Професор кафедри цивільного, господарського права та процесу Академії адвокатури України. Доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України. Член Науково-консультативної ради при Верховному Суді України. Народний депутат України III скликання

Народилася 18 вересня 1940 р. у м. Косові на Гуцульщині у вчительській родині Василя Михайловича та Наталії Львівни. Батьківську настанову: «Головне для дівчини — це усміхнене личко», — пам'ятає і повсюдно утверджує. Хоча доля не схотіла, щоби вона стала лікарем, Зорислава Василівна сподівається, що в іншому житті таки лікуватиме людей. Після закінчення у 1962 р. юридичного факультету на кафедрі цивільного права і процесу пройшла шлях від асистента до доктора юридичних наук, професора, завідувача кафедри.

З. В. Ромовська була одним із засновників Львівської крайової організації Товариства «Меморіал» і головувала на організованому «Меморіалом» першому прослуховуванні свідчень жертв комуністичного терору.

Як голова жіночої ради університету ініціювала вперше у Львові відновлення святкування Дня матері, організувала першу в університеті за післявоєнний період зустріч священнослужителя зі студентами факультету, як справжня патріотка своєї Батьківщини, попри усілякі заборони носила вишиванку.

У 1990 р. Зорислава Василівна була залучена до законодавчої роботи в Комісії з питань управління промисловістю Верховної Ради України. Брала участь в опрацюванні проекту закону «Про власність» і стала першим науковцем, якому була надана можливість виступити з трибуни Парламенту. У 1993–1994 рр. була членом Державної Думи при Президентові України Л. Кравчуку.

Зусиллями З. В. Ромовської на кафедрі було відновлено пам'ять про її корифеїв — професорів Олександра Огоновського та Станіслава Дністрянського.

У 1994 р. разом із групою своїх студентів Зорислава Василівна пізнала реальну дію виборчого законодавства, змагаючись на виборах у Яворівському виборчому окрузі, а в 1998 р. була обрана народним депутатом України у 1998 р. по Жовківському виборчому округу, перемігши 23-х претендентів.

Зорислава Ромовська — автор проекту Сімейного кодексу, яким Україна засвідчила свою вагому роль у творенні європейського сімейного права, співавтор проекту Цивільного кодексу. Крім того, вона стала на заваді тим, хто прагнув зробити Цивільний кодекс України копією російського, чим захистила Верховну Раду України та українську правничу науку від тавра неповноцінності, а також перешкодила прийняттю Кримінального кодексу та Цивільного процесуального кодексу, проекти яких мали багато помилок та неточностей.

У 2003 р. Зорислава Василівна повернулася до науково-викладацької діяльності і 1 вересня 2004 р. стала деканом факультету правничих наук Києво-Могилянської академії. Проте за намагання утвердити інший зміст розуміння студентської і викладацької свободи їй довелося піти.

З 1 вересня 2005 р. З. В. Ромовська є професором Академії адвокатури України, де спонукає студентів до небайдужості, активної життєвої позиції та до творчості, але водночас не втрачає зв'язків із рідним Львівським університетом, залишаючись професором тієї ж кафедри.

За роки праці Зорислава Василівна виробила свій науковий стиль, відповідно до якого сучасні правові проблеми розглядає на тлі нашої історії, художньої літератури, практики життя. Вона є автором академічного курсу «Українське сімейне право», книги «Сімейний кодекс України. Науково-практичний коментар», розпочала роботу над багатотомним виданням «Українське цивільне право» (вийшло дві його частини), регулярно виступає у ЗМІ з політичних та правових проблем сьогодення.

Про свої студентські роки Зорислава Василівна згадує з ностальгією, особливо про Шевченківський вечір у переповненій актовій залі університету, коли всі стоячи співали «Заповіт», про степи Кіровоградщини і «вмивання» пурпуровими кавунами, про Львівську оперу і виступ у складі університетського хору на святкуванні 300-річчя університету. Теплими також лишилися спогади про викладача С. Базилевича, на іспиті в якого можна було підглянути у конспект, красуню А. Савицьку з русою косою, завжди веселого доцента А. Пашука, в котрого на поготові завжди була якась смішна історія, декана факультету В. Калиновича, чий вислів «Університет — це не школа комбайнерів» передається юристами з покоління у покоління.

Прикладом своєї мами скористалися дочки Зорислави Василівни: і Наталія, і Надія також є випускницям юридичного факультету, обидві працюють суддями у Львові.

Життєве кредо Зорислави Ромовської — «*Йти по життю так, щоби на кожну стежечку можна було повернутися*».

Доктор геолого-мінералогічних наук, доктор географічних наук, професор, головний науковий співробітник Інституту геологічних наук НАН України, завідувач кафедри екології Державного екологічного інституту, професор кафедри гідрогеології Київського національного університету імені Тараса Шевченка, професор кафедри екології Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу.

Народився 24 березня 1952 р. у с. Шупа Тюменської області (Росія), куди вислали його батьків після приєднання Північної Буковини до Радянської України.

У 1958 р. родині Рудьків дозволили повернутися на батьківщину. Після закінчення середньої школи у передмісті м. Чернівців хлопець став перед вибором, куди йти вчитися далі. На вибір його майбутньої професії вплинув один із сусідів, геолог-нафтовик за фахом. Він розповідав цікаві історії про науку, що вивчає історію планети. Через це Георгій і вступив на геологічний факультет Львівського державного університету ім. І. Я. Франка.

Отримавши диплом, з усіх варіантів розподілу Г. І. Рудько обрав роботу в Західносибірському територіальному геологічному управлінні «Запсибгеология», де виконував комплекс робіт із перевірки можливостей комплексного використання мінеральної сировини, що знаходилася в соляних озерах Західного Сибіру. Цей період був одним із найважчих і водночас одним із найуспішніших у житті Георгія Ілліча. Окрім роботи, він устигав займатися спортом, багато читав, дописував до газет.

У 1978 р. Георгій Ілліч повернувся в Україну, де розпочав свій трудовий шлях з посади техника. В 1984 р. Г. І. Рудько без відриву від виробництва закінчив географічний факультет Чернівецького університету й паралельно аспірантуру Пермського університету (Росія). Наступного року захистив у Москві кандидатську дисертацію «Геодинаміка та прогноз зсувів у межах Південно-Східного Передкарпаття». У цей час була виконана низка інженерно-геологічних експертиз із виявлення причин розвитку небезпечних природних і техноприродних процесів у Карпатському регіоні. Через два роки Георгій Ілліч написав докторську дисертацію, але захистив її лише в 1992 р. через постійні відрядження.

У Львові Г. І. Рудько очолював геолого-екологічний центр Державного геологічного підприємства «Західукргеология». Одночасно за сумісництвом працював у вузах Львова та Івано-Франківська.

Узагальнивши матеріал, зібраний під час проведення робіт на Кавказі й Середній Азії в 1996 р. Георгій Ілліч захистив другу докторську дисертацію за спеціальністю «Геоморфологія і палеогеографія». Успішний захист дозволив йому розширити свій діапазон наукових досліджень і закласти основи нових наукових напрямів.

Рудько Георгій Ілліч

Випускник геологічного факультету (1974 р.)

Голова Державної комісії України
із запасів корисних копалин

З 1995 р. Г. І. Рудько почав розвивати науковий напрям — медичну геологію, тобто аналіз впливу геологічного та суміжного середовища на здоров'я населення.

З 2000 р. Георгій Ілліч працює головним науковим співробітником Інституту геологічних наук НАН України. Протягом 2001–2004 рр. він обіймав посаду начальника управління гідрогеологічних та інженерно-геологічних робіт НАК «Надра України», а з 2004 р. очолює Державну комісію України із запасів корисних копалин (ДКЗ України).

У 2005 р. Г. І. Рудько захистив третю докторську дисертацію за спеціальністю «Екологічна безпека». Він є автором 350 наукових праць, з яких 25 монографій, 10 підручників для вузів, 15 препринтів і брошур, понад 20 методичних розробок.

Георгій Ілліч обіймає посади завідувача кафедри Державного екологічного інституту, професора кафедри гідрогеології Київського національного університету імені Тараса Шевченка, а також професора кафедри екології Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу.

Г. І. Рудько знайшов своє місце в житті, відбувся як учений і як керівник, зробив неоціненний вклад в українську науку. Георгій Ілліч є патріотом своєї батьківщини, він дуже хоче, щоб Україна стала могутньою і заможною державою, а його земляки не шукали щастя на чужині, а працювали на своїй землі і були щасливими.

Ружицький Антон Матвійович

Випускник юридичного факультету (1981 р.)
Народний депутат України IV–V скликань.
Кандидат юридичних наук

Народився 23 листопада 1952 р. у с. Королівка Борщівського району на Тернопільщині, у родині бджоляра Матвія Ружицького та його дружини — продавця сільського магазину Йосифи. З юних років Антон Ружицький мріяв бути юристом. Він вважав, що саме ця професія є його покликанням, адже йому завжди були небайдужі долі людей — як близьких, так і зовсім сторонніх; для нього багато важили такі поняття, як «чесність», «справедливість», «права людини».

Юнацькій мрії судилося здійснитися: Антон закінчив юридичний факультет Львівського державного університету ім. І. Франка, став науковцем, кандидатом юридичних наук. Навчання в університеті не тільки залишило в його серці найкращі спогади, а й стало успішним стартом для всього подальшого життя. Окрім ґрунтовної правової підготовки, університет дав своєму випускникові широкі знання, що вплинули і на його життєві погляди, і на формування національної свідомості.

Пан Антон і нині підтримує зв'язок з alma mater, часто зустрічається з університетськими викладачами, зокрема — професорами В. С. Кульчицьким, Б. Й. Тищиком, П. М. Рабиновичем. Зі студентських років у нього залишилися дружні стосунки з тодішнім викладачем кримінального права, науковим керівником його дипломної роботи, доктором юридичних наук, професором Михайлом Васильовичем Костицьким.

Ще студентом Антон Матвійович розпочав трудову діяльність в органах внутрішніх справ, де чверть століття служив на оперативно-керівних посадах. На завершення служби йому було присвоєно чергове звання полковника міліції, а згодом — генерала Міжнародної поліцейської корпорації громадської безпеки.

У 2000–2005 роках досвідчений юрист перебував на адвокатській роботі, брав активну участь у громадсько-політичному житті регіону та країни. Він очолював Львівську обласну організацію партії «Християнсько-Демократичний Союз», обирався депутатом Львівської міської ради, де був керівником постійної комісії із законності, самоврядування та зв'язків ради. 2005 року пана Антона було обрано депутатом Верховної Ради України четвертого скликання, а потім і наступного, п'ятого.

З 2007 р. Антон Ружицький очолив Соціально-Християнську партію України.

Він генерал-полковник козацтва, заступник Верховного отамана Міжнародної асоціації «Козацтво».

Антон Матвійович нагороджений орденами Павла Чубинського I ступеня, Святого Архангела Михаїла та медалями «За бездоганну службу» I–III ступенів. Відзначений почесним знаком «Слава і честь України».

У 2009 р. йому присвоєно почесне звання із врученням ордена «Герой Козацтва».

Має пан Антон і свої хобі. Це спорт і туризм. У молоді роки він займався спортивною боротьбою самбо, був призером багатьох змагань. А тепер у вільний час подорожує із сім'єю або друзями.

Батьківською стежиною пішли двоє синів, яких виховали Антон та Мирослава Ружицькі: Назар та Олександр закінчили юридичний факультет Львівського національного університету і працюють за фахом.

«Завжди бути оптимістом, вірити у світле майбутнє, ніколи не здаватися та робити максимум для досягнення мети!» — таким є життєве кредо цієї небайдужої та багатогранної людини.

У сімейному колі під час вручення диплому «магістра права» молодшому сину Олександру, 1 липня 2008 р.

Народився 30 листопада 1957 р. у с. Сушне Радеківського району Львівської області в сім'ї Леона Семеновича та Юлії Федорівни.

З юності хлопець мріяв здобути нелегку, але таку потрібну людям професію юриста, зокрема адвоката й судді, адже саме вони покликані виконувати почесну місію — захищати права людини. Та на юридичний факультет одного з найпрестижніших вищих навчальних закладів не лише України, а й Європи — Львівського державного університету ім. Івана Франка — вступив уже маючи за плечима виробничий досвід, службу в лавах Радянської армії.

Після закінчення університету І. Л. Самсін направили на роботу в Калинівський район на Вінниччині, де він почав свій трудовий шлях стажистом, а згодом адвокатом юридичної консультації. Через деякий час Ігор Леонович очолив цю консультацію.

Суддівську кар'єру І. Л. Самсін розпочав у 1987 р., коли його обрали суддею Літинського районного народного суду Вінницької області. Завдяки високій кваліфікації, вмінню працювати з людьми, а ще чесності й порядності, що є невід'ємними рисами судді, Ігор Леонович швидко просувався сходинками професійного зростання. Вже через три роки він почав працювати суддею Вінницького обласного суду, а з квітня 1995 р. — суддею Верховного Суду України. Має вищий кваліфікаційний клас судді.

Упродовж 2006–2009 рр. І. Л. Самсін очолював Вищу кваліфікаційну комісію суддів України, а зараз є її членом. Водночас займається викладацькою діяльністю — працює в Академії суддів України та в кількох інших вищих навчальних закладах.

У 2009 р. Ігор Самсін захистив кандидатську дисертацію «Тлумачення актів законодавства України про оподаткування» і тепер працює над докторською.

За понад десять років праці в найвищому органі правосуддя України Ігор Леонович був відзначений низкою урядових та відомчих нагород. Так у березні 2003 р. за значний внесок у забезпечення захисту прав і свобод громадян, активну участь у здійсненні заходів, пов'язаних із проведенням судово-правової реформи, та з нагоди 80-ої річниці від дня утворення Верховного Суду України він був нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України з врученням пам'ятного знака. За вагомий особистий внесок у державне будівництво, утвердження конституційних прав і свобод громадян, соціально-економічний і духовний розвиток України у червні 2006 р. І. Л. Самсіну присвоєно почесне звання «Заслужений юрист України».

За вагомий особистий внесок у розбудову правової держави, здійснення правосуддя, високий професіоналізм у захисті конституційних прав і свобод громадян у грудні 2007 р. Президент України вручив Ігорю Леоновичу орден «За заслуги» III ст.

І. Л. Самсін нагороджений також нагрудним знаком «За захист прав людини» (2001 р.), почесними відзнаками

Самсін Ігор Леонович

Випускник юридичного факультету (1983 р.)

Суддя Верховного Суду України.
Заслужений юрист України,
суддя вищого кваліфікаційного класу,
кандидат юридичних наук

Вищої ради юстиції України та Комітету Верховної Ради України з питань правосуддя (2007 р.), Грамотою Верховної Ради України.

Незважаючи на значну завантаженість на основній роботі, активну громадську та викладацьку діяльність, Ігор Леонович постійно співпрацює із засобами масової інформації та спеціалізованими виданнями. Він є автором багатьох публікацій, що стосуються проблем адміністративного права та діяльності кваліфікаційних комісій суддів. Крім того, І. Л. Самсін — головний редактор «Інформаційного вісника Вищої кваліфікаційної комісії суддів України», член редакційної колегії часопису «Вісник Верховного Суду України».

Знаходить час суддя Верховного Суду України Ігор Самсін, людина серйозна й поважна, і на свої захоплення, а їх у нього є кілька. Це — футбол, плавання, теніс, лижний спорт. Заняття спортом допомагає Ігорю Леоновичу завжди бути у формі, не втрачати рівновагу за будь-яких, навіть найскладніших, обставин. А ще він любить посидіти з вудочкою біля річки чи виїхати на полювання.

Та, як правило, після напруженого трудового дня І. Л. Самсін поспішає додому, де на нього чекає родина. Його дружина Тетяна Борисівна також є випускницею Львівського національного університету ім. Івана Франка. Старший син Роман пішов шляхом батька — працює суддею. Утіхою і надією батьків є п'ятирічний Андрійко.

Савчук Андрій Володимирович

Випускник юридичного факультету (2005 р.)

Партнер юридичної компанії
«Моріс Груп», адвокат

Народився 5 січня 1983 р. у м. Івано-Франківську в родині Володимира Ярославовича й Галини Василівни і виховувався у теплій і щирій творчій атмосфері. Батько Андрія, за освітою музикант, прищепив синові любов до музики і розвивав у ньому тонкий мистецький смак. Тому Андрій Володимирович змалку захоплювався музикою, грав на фортепіано, співав. Гра на фортепіано, якій він присвятив вісім років, стала не просто захопленням, а другим важливим заняттям поряд із навчанням у школі-ліцеї № 23 м. Івано-Франківська. Він брав участь у багатьох концертах, став лауреатом кількох конкурсів піаністів.

В Українській гімназії № 1 м. Івано-Франківська, де довелось продовжувати навчання, Андрій Володимирович був головою самоуправної ради (органу учнівського самоврядування). У зв'язку з великим навчальним навантаженням та за браком часу музичні заняття й захоплення поступово відійшли на другий план.

У гімназії Андрій Савчук почав активно вивчати право, брав участь в олімпіадах із правознавства, займав призові місця. Бувши учнем 11 класу, став членом Малої академії наук при Прикарпатському університеті ім. В. Стефаника. На базі вивчення архівних документів, які зберігаються в наукових бібліотеках та архівах Львова, успішно захистив наукову роботу на тему «Життя і право Східної Галичини в період

1918–1939 рр.». Саме це шкільне захоплення, що переросло у серйозне наукове зацікавлення, і стало для Андрія Володимировича поштовхом для вибору майбутнього фаху.

У 2000 р. вступив на юридичний факультет Львівського національного університету ім. І. Франка. Студентські роки подарували йому багатьох справжніх друзів: В. Я. Андрієва, Н. С. Антоніва, Р. Б. Бойка, Н. Р. Мартинюка. Крім того, навчання в університеті запам'яталося високою фаховою підготовкою викладачів, їх вимогливістю і мудрою принциповістю, а також якістю тих знань, які вони давали студентам, зокрема із цивільного процесу — О. І. Угриновська, з господарського права — В. І. Цікало.

Свою професійну діяльність А. В. Савчук розпочав у 2003 р. на посаді помічника юриста у будівельній фірмі «Ходак», а незабаром був переведений на посаду юриста.

Здобувши перший серйозний досвід роботи, у 2004 р. А. В. Савчук розпочав працювати юристом у юридичній фірмі «Lex consulting», а вже за рік завдяки своїй наполегливості й відповідальності став одним з її партнерів та керівників.

Упродовж 2004–2007 рр. Андрій Савчук був учасником програми правового захисту та освіти IREX U-Media.

19 жовтня 2007 р. він успішно склав кваліфікаційний іспит і отримав право на адвокатську діяльність.

Після об'єднання юридичної компанії «Моріс Груп» із юридичною фірмою «Lex consulting» у грудні 2009 р. та утворення нової юридичної компанії «Моріс Груп» А. В. Савчук став повноправним її партнером.

Андрій Володимирович є фахівцем у багатьох галузях права: господарському, корпоративному, трудовому, у праві інтелектуальної власності, придбання, відчуження, оренді об'єктів нерухомості, страхуванні, правовому захисті засобів масової інформації та у сфері національного судового процесу.

Як надзвичайно вимогливий до себе молодий фахівець, А. В. Савчук дотримується свого кредо у юриспруденції: професійний юрист повинен бачити те, чого не бачать інші.

Майже цілковито присвячуючи себе роботі, він знаходить час і для відпочинку, віддаючи перевагу спорту та рибалці.

Особливо полюбляє подорожувати горами, адже милуючись їхньою красою і мальовничістю, справді можна відновити сили та відчутти себе частиною природи.

Щасливою подією в житті Андрія Савчука стало його одруження з коханою Олександрою, якій він великою мірою завдячує своїми успіхами. Професія юриста передбачає постійну завантаженість і повну віддачу роботі: це і численні зустрічі з клієнтами, і відрядження, і наради, які часто позбавляють і вихідних, і свят, змушують приділяти менше уваги родині. Але Андрієві Володимировичу поталанило знайти таку жінку, яка не дорікає чоловікові за його постійну зайнятність, а навпаки — розуміє і щиро підтримує його відданість роботі. Разом вони сподіваються створити міцну й щасливу родину.

Андрій Володимирович
із дружиною Олександрою

■ Народився 10 жовтня 1947 р. у с. Брани Горохівського району Волинської області в родині колгоспників. Батьки — Федір Никифорович та Євдокія Кирилівна (царство їм небесне) — роками недоїдали, щоб син «став, як люди»: дуже мріяли вони про те, щоб він вивчився на кравця, «бо це були найшановніші на селі люди». Сам же Сергій Федорович із дитинства мріяв стати вчителем, багато читав. У світі книг він «поглинав» усе: заборонене, рукописне і «захаяльне». Саме читання стало одним із тих факторів, які вплинули на вибір професії, а ще — служба у лавах Радянської армії та банальний збіг обставин.

Протягом 1968–1973 рр. С. Ф. Сафулько отримує вищу освіту на юридичному факультеті Львівського державного університету імені Івана Франка.

Після закінчення вузу фактично відразу вдявся за адвокатську практику, бо зрозумів, що людині найбільше можна допомогти, захищаючи її права і свободу.

Саме цей фах став для пана Сергія всім — його роботою і його хобі. Він щасливий з того, що отримав нагоду стати адвокатом. Цій справі Сергій Федорович присвятив усе своє життя, тому й не дивно, що йому було присвоєне почесне звання «Заслужений юрист України» (1992 р.). С. Ф. Сафулько нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (2000 р.). Його бирали членом Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури (з дня її заснування до 2007 р.), був заступником голови і головою цього найвищого в Україні органу адвокатського самоврядування (1993–2007 рр.). Працював заступником голови, головою Волинської обласної колеї адвокатів, першим головою Волинської кваліфікаційно-дисциплінарної комісії адвокатури. Нині Сергій Федорович — член Вищої ради юстиції, член Національної комісії зі зміцнення демократії та утвердження верховенства права.

Протягом багатьох років С. Ф. Сафулько працює над створенням спеціальних видань із питань адвокатури і правосуддя. Зокрема він є співавтором монографії «Сучасні системи адвокатури», ініціатором видання «Єдиного реєстру адвокатів України», автором довідника «Адвокатура в рішеннях українських судів», практичного посібника для адвокатів «Правове регулювання і судова практика», двотомного «Енциклопедичного довідника майбутнього адвоката», а також низки публікацій у наукових, популярних і спеціалізованих виданнях.

На все життя запам'яталися Сергію Федоровичу партійні збори на юридичному факультеті Львівського державного університету імені Івана Франка, які відбулися у листопаді 1972 р. На них слухалася особова справа студента Сафулька. Причиною було те, що він прочитав поширювані матеріали про судовий процес над Погружальським, який спалив український відділ бібліотеки

Сафулько Сергій Федорович

Випускник юридичного факультету (1973 р.)

**Адвокат. Голова Ради адвокатської
приватної компанії «Конфідент».**

Заслужений юрист України. Член Вищої ради юстиції. Член Національної комісії зі зміцнення демократії та утвердження верховенства права

АН УРСР. Прочитав і не «заявив». Хоч і не сподівався пан Сергій, але отримав тоді підтримку викладачів, які самі дуже ризикували, ставши на захист «ненадійного» студента. Саме завдяки їм його не відрахували з університету, а лише «вліпили строгача» із занесенням до особової справи. Сергій Федорович щиро завдячує викладачам, які не лише заступились за нього, а й підтримали юнака морально: Т. І. Цигилику, Р. І. Кондратьєву, В. Т. Нору, П. М. Рабиновичу, А. Е. Жалінському, Я. Г. Безуглій, С. Ф. Василюку.

І досі С. Ф. Сафулько підтримує з рідним вузом тісний зв'язок. Намагається хоч би два-три рази на рік бувати на факультеті, щоб не втратити відчуття «родини». Шляхом батька пішла і донька Олеся, яка зараз навчається на юридичному факультеті Львівського державного університету імені Івана Франка.

Протягом багатьох років поряд із Сергієм Федоровичем його дружина Лариса Іванівна. Разом вони виховали двох дітей: сина Сергія (працює в адвокатській компанії) та доньку Олесю.

Найбільшим захопленням пана Сергія, крім роботи, протягом багатьох років залишається читання. Читає юридичну літературу і художню, твори III ст. н. е. і сучасних молодих авторів. Вважає, що є ще багато незвіданих глибин і тому завжди знаходить час, щоб поринути у чарівний світ книг.

Селезінка Василь Михайлович

Випускник факультету журналістики (1967 р.)

Режисер Літературного народного театру
Будинку естетики та дозвілля у м. Чернівці

Васлужений діяч мистецтв України, лауреат обласної літературно-мистецької премії ім. І. Бажанського, відмінник телебачення і радіо СРСР, актор, телевізійний і театральний режисер, член Національної спілки журналістів України (з 1973 р.), педагог, громадський діяч, письменник.

Народився 14 жовтня (за записом у документі — 26 жовтня) 1933 р. у с. Іспас Горішний (тепер село Спас) Коломийського району на Івано-Франківщині в сім'ї хлібороба і ткача Михайла Івановича та Анни Василівни.

Артистизм і зачарування сценою у Василя Михайловича проявилися ще у шкільні роки. У першому класі на сцені він прочитав Шевченкове «Учітеся, брати мої», а з четвертого класу почав брати участь у різдвяному вертепі, де постійно грав роль гендляря. У п'ятому класі хлопець написав п'єсу «Украдений син» і віддав її своєму вчителю, який шукав п'єсу для сільського драмгуртка, сказавши, що переписав у родича з якоїсь книжки без обкладинки. Василеві повірили і на його прохання взяли в суфлери. Тоді він здивував усіх тим, що знав п'єсу напам'ять, а незабаром селом поширилася легенда про вундеркінда з унікальною пам'яттю. Виставу професійного театру Василь Михайлович уперше побачив у восьмому класі й відтоді не уявляв себе поза театром.

У 1956 р. він із відзнакою закінчив Київський інститут театрального мистецтва ім. Карпенка-Карого і почав працювати у Рівненському обласному музично-драматичному театрі, де упродовж семи років зіграв понад 30 ролей, органічно поєднуючи свою акторську роботу із читанням лекцій у рівненському товаристві «Знання». Крім того, Василь Михайлович викладав у Рівненському

педагогічному інституті та був позаштатним кореспондентом обласної газети.

У 1963 р., прагнучи опанувати новий напрямок творчості, вступив на факультет журналістики Львівського державного університету ім. І. Франка, де здобув фах журналіста. З березня цього ж року й упродовж наступних 32 Василь Селезінка був незмінним керівником режисерсько-постановчої групи Чернівецької державної студії телебачення і зажив слави як творець і ведучий відомої на весь регіон телепрограми «Сяйво», яку глядачі пам'ятають і згадують добрим словом досі. Повна її назва — «Сільський телевізійний палац культури «Сяйво». Василь Михайлович пригадує, що то була дуже вдала форма для наповнення найрізноманітнішим змістом, бо складалася з багатьох тематичних блоків. На кожен передачу надходило до тисячі листів-відгуків, і всі він уважно перечитував, щоб під час наступної передачі зробити огляд пошти, який часом тривав до 20 хвилин.

Новорічні програми «Сяйва» обов'язково починали з різдвяної колядки, хоча замість слів «син Божий народився» співали «рік новий народився». Урочистості від того не зменшувалося, та й святість не зникала. Згодом колядки й щедрівки використовувати в телепередачах заборонили, але «Сяйво» свою просвітницьку справу зробило, і в тому була велика радість і щастя Василя Михайловича, цим він жив. Колядки і щедрівки вдалося згодом відновити.

Працюючи головним режисером телебачення, В. М. Селезінка у 1994–1998 рр. за сумісництвом був ще й художнім керівником Чернівецького обласного музично-драматичного театру ім. О. Кобилянської і поставив майже невідому на той час п'єсу «Лови на ловців» українського письменника Сильвестра Яричевського, згодом інсценізував останній твір Ольги Кобилянської «Апостол черні», який довгі роки замовчувався.

Уже понад п'ятнадцять років Василь Михайлович керує Літературним народним театром Будинку естетики та дозвілля Чернівців, для якого написав більше десятка п'єс та композицій. Упродовж дев'яти років був редактором відділу художніх і пізнавальних програм, автором понад 200 рецензій на театральні вистави, творчих портретів акторів, композиторів, художників, статей-досліджень, вів авторську телепрограму «Місто моєї любові», в якій розповідав про історію Чернівців, його вулиць, архітектурних шедеврів. 38 із підготовлених 135 передач склали стільки ж розділів книжки «Місто моєї любові». Загалом Василь Селезінка є автором шести книжок: «Золотої нитки не згубить» (2001), «Місто моєї любові. Частина перша» (2002), «Світло Цецинської гори» (у співавторстві) (2002), «Грабовий масаж» (2006), «Місто моєї любові. Частина друга» (2008), «Мое життє та нечиста сила» (2009), працює над книжкою «Мое життє за четвертою стіною», що буде присвячена театрові.

У Коломийському академічному обласному драматичному театрі поставлено дві його п'єси-казки для дітей: «Пес Бровко та вовк Братко», «Дармоїди». Третя, «Вітрова донька», і п'єса для дорослих «Дон Жуан з Коломиї» чекають черги. З початку заснування (1989 р.) є членом правління обласного відділення ВУТ «Просвіта» ім. Т. Шевченка.

Народився 18 листопада 1975 р. у Львові.

Не все так погано у житті. Якщо у тебе є історія та ті, кому можна її розповісти. Історія Назара Сивуляка — майже літературна. Вона заслуговує бути вписаною до життєвого підручника з дисципліни виживання та самовдосконалення. Це історія людини, яка була не лише сформована середовищем, а й зуміла сама впливати на нього.

Час, місце народження та родина — три ключові знаки долі, які великою мірою сформували життя Назара Богдановича.

Час цікавий не так роком народження, що був водночас злетом економічної та культурної могутності Радянського Союзу, як періодом дорослішання та формування характеру юнака. Той період припав на віхові для України роки зламу 1980–1990-х. Прожити достойно ці кілька років — непроста задача. Назар став одним із тих, хто зумів не лише використати енергію змін, що тоді відбувалися, а й привнести свій посильний юнацький вклад у розвиток нової української держави.

Місце безпосередньо пов'язане з часом. Місто Львів у ті роки стало центром українського національного відродження, а також середовищем, у якому з'явилися та розвинулися більшість громадянських форм нового суспільства.

Ще під час навчання у школі він одним із перших вступив до Національної скаутської організації «Пласт», яка щойно почала відроджуватися. Адже «Пласт» був тоді, та й зараз є духом мандрівництва, пригод, таборування, патріотизму й відчуття причетності до кола людей, покликаних стати лідерами суспільства.

Перші завжди ризикують, але й найчастіше досягають вершин. Витримавши шалену конкуренцію серед національно свідомої молоді, загартувавши дух, волю і тіло, пройшовши найскладніші випробування, Назар Сивуляк заслужив престижне і почесне звання першого в Україні Гетьманського Скоба (а простіше — найкращого пластуна-юнака України).

Родина — глибоко патріотична, з тяглою традицією національної боротьби. Така могла з'явитися лише на Галичині. Значною мірою завдяки батькам Назар сформував свій характер. Його батько, Богдан Сивуляк, був депутатом міськради Львова першого скликання. Мати, Зоряна Сивуляк — активним громадським діячем, брат Тарас — активним членом Студентського братства Львова.

Завдяки цьому, а також вихованню у «Пласті», Назар, зі шкільних років не відвертався і від політичних подій, на які були багаті ті роки. Ігноруючи юний вік та застереження оточення, він брав участь у другому студентському голодуванні в Києві (1992 р.), усіх найбільших мітингах, страйках та політичних акціях, що простяглися у часі до сьогодні (через акції громадянського спротиву в 2001 р. до подій на Майдані у 2004 р.), і, як ведеться, отримувал незрозумілі стороннім відчуття Свободи, Вчинку та, віднедавна, — добрі спогади, які роблять життя красивим, а власне існування потрібним.

Звісно, були і студентські роки з притаманною їм безтурботністю, нестримністю та довгим післясмаком прожитих днів. Було успішне навчання на юридичному

Сивуляк Назар Богданович

Випускник юридичного факультету (1997 р.)

Адвокат

факультеті Львівського державного університету (1992–1997 рр.), була кінематографічна історія студентської дружби кількох однокласників, яку вони пронесли через роки і зберігають дотепер. Але була також красива історія кохання, початок якої загубився у шкільному п'ятнадцятилітті, а закінчення визначить доля. Адже ця єдина, несподівано для сповненого авантю життя, красива дівчина Юля стала йому дружиною, народила трьох дітей (Софію, Нестора та Дарину) і залишається тим притулком, де можна розчинити життєві проблеми.

Ті проблеми прийшли пізніше, коли закінчилось навчання в університеті і потрібно було шукати роботу, готувати сім'ю. Кожен, мабуть, із ними стикався. Для кожного вони були нелегкими і багатьох змусили йти на прикрі компроміси. Мабуть, гарт, здобутий у попередні роки, допоміг Назару достойно прийняти цей виклик долі.

Протягом відносно короткого періоду Назар отримав значний досвід роботи і сформувався як фаховий юрист та адвокат. Проте навіть цей життєвий відрізок він пройшов самобутньо та безкомпромісно. Отримавши у 1998 р. свідоцтво про право на адвокатську діяльність, Назар Сивуляк ось уже 12 років успішно захищає інтереси багатьох компаній, які складають першу десятку найкращих в Україні у своїй галузі (ТНК-ВР, ВАТ «НПК-Галичина», ТОВ «Континіум» тощо).

Зараз, пройшовши лише половину життєвого шляху, коли люди зупиняються, щоб озирнутися назад, Назарові немає чого боятися. У нього ростуть діти, його цінують на роботі, до нього дослухаються у «Пласті». Їхня родина тепер — центр притягання друзів, адже вони вмюють жити по-справжньому.

Сидорович Руслан Михайлович

Випускник юридичного факультету (1996 р.)

Керівний партнер адвокатської компанії
«Сидорович та партнери»

у юридичному відділі «Львівнафтопродукту», а здобувши освіту, практикувався в юридичній фірмі «Рулекс», працював на різних посадах у ЗАТ «Галнафтогаз». Упродовж 1997–1998 рр. жив і працював в Австрії. Удосконалене володіння німецькою мовою, набутий досвід роботи позаштатним працівником в європейській фінансовій компанії «АльгемайнеФермьогунгсБератунг» стали в нагоді, коли молодий фахівець через рік вирішив заснувати власну справу. Робота в адвокатській конторі «Павленко, Стеценко і Осінчук» надихнула його на започаткування власної адвокатської практики, яка згодом, у березні 2001 р., переросла в адвокатську компанію «Сидорович, Грень і партнери». Наступного року динамічно розвивалася вже адвокатська компанія «Сидорович і партнери» на чолі з керівним партнером Р. М. Сидоровичем. «Без теорії немає практики, а практика без теорії є сліпою» — це гасло молодого керівника і його адвокатської компанії. Руслан Михайлович постійно радиться з різних теоретичних питань зі своїми товаришами та старшими викладачами, професорами університету. Періодично його як успішного юриста запрошують прочитати на факультеті лекції із повсякдення юридичної практики.

Із 1999 р. Руслан Михайлович є членом Асоціації українських правників, з 2004 р. — членом правління Львівської крайової Асоціації українських правників, а з 2005 р. — суддя постійно діючого третейського суду Асоціації учасників ринку нерухомості.

Адвокатська практика, керівництво компанією вимагають багато сил, часу та енергії. Але на першому місці для Руслана Михайловича завжди залишається родина, яка його підтримує і спонукає до роботи. Зі своєю дружиною, також випускницею юридичного факультету Львівського університету, він познайомився в адвокатській компанії «Павленко, Стеценко і Осінчук» — молодим людям довелося працювати в одному кабінеті, тож незабаром взаємна симпатія між колегами переросла в кохання. Зараз Анна Мар'янівна — постійний нахненник свого чоловіка як у житті, так і у професійній діяльності, а також повноцінний партнер у його адвокатській компанії. Подружжя Сидоровичів виховує двох дітей — сина Михайла та доньку Соломію. Дев'ятирічний Михайло має намір бути, як його батьки, адвокатом.

Львівський університет став рідним і для сестри дружини, яка з 2001 р. працює в компанії, і для сестри Руслана Михайловича, кандидата юридичних наук, Наталії Квіт.

Дозвілля та відпустки Руслан Михайлович із задоволенням проводить із сім'єю на гірських лижах, у подорожах. Найкращі зразки світової літератури завжди були для нього джерелом досвіду, натхнення та задоволення. А останнім часом його новим хобі став великий теніс.

Життєве кредо Руслана Михайловича — *рух уперед, незважаючи на перешкоди.*

Народився 20 жовтня 1974 р. у місті Лева в родині інженерів закарпатської філії «Галнафтогазу» Михайла Васильовича та Алли Євгенівни. Дитинство Руслана минуло в багатому на культурні традиції місті, в сім'ї, де завжди цінувалися глибокі знання і професіоналізм. Батько вчив сина цілеспрямованості, вмінню досягати мети та організованості, а мама вклдала в його виховання всю свою любов. Маючи широке коло зацікавлень, юнак певний час вагався між професіями лікаря та юриста. Але потреби часу допомогли остаточно визначитися.

У 1991 р. Руслан Михайлович вступив на юридичний факультет Львівського національного університету ім. І. Франка. Навіть лінійка першого вересня запам'яталася першкурснику Руслану Сидоровичу мудрими зауваженнями тодішнього декана М. В. Костицького. Досвідчений юрист і педагог, Михайло Васильович наголосив, що професія юриста зобов'язує бути юристом не лише на роботі, а й у повсякденному житті. Яскраві спогади лишилися про лекції з кримінального права А. Г. Прохоренко. Дуже любили студенти і практичні заняття, де нібито жартома Антоніна Григорівна навчала студентів розуміти нюанси предмета просто й цікаво. Надзвичайно вдячними їй були студенти за підтримку на іспитах у вимогливих викладачів Б. О. Кирися та В. О. Навроцького.

Як молодий юрист Руслан Михайлович розпочав свою кар'єру ще в 1994 р.

На відпочинку з сім'єю, 2009 р.

Народився 2 березня 1959 р. у Львові в родині Мар'яна Олексійовича Сидоровича та Іванни Іванівни Кулявець.

Після закінчення у 1976 р. Львівської математичної середньої школи № 11, Ярослав Сидорович вступив на математичний факультет Львівського державного університету ім. Івана Франка. У 1981 р. здобув фах математика-викладача математики і був направлений на роботу в обчислювальний центр Львівського державного університету, де тривалий час здійснював розробку та впровадження підсистем автоматизованої системи управління АСУ вуз «Сигма».

Навчаючись в університеті, Ярослав Сидорович розпочав викладацьку діяльність: вів практичні заняття у фізико-математичній школі при Львівському державному університеті, згодом викладав в Інституті підвищення кваліфікації вчителів, у Львівському інституті менеджменту, математичній школі № 79. За сумлінну та плідну роботу на освітній ниві у 1992 р. був нагороджений знаком «Відмінник освіти України».

У серпні 1990 р. Ярослав Мар'янович перейшов на роботу в державну податкову службу, працював на посадах начальника відділу, начальника управління, заступника голови Державної податкової адміністрації у Львівській області. У 1998 р. Я. М. Сидоровича перевели до Києва в Державну податкову адміністрацію України, де він працював на посадах заступника начальника Головного управління оподаткування фізичних осіб, начальника Головного управління Державного реєстру фізичних осіб, начальника Головного управління АІС «Податки юридичних осіб».

У 2000 р. Я. М. Сидоровича було обрано заступником голови Центральної ради Всеукраїнської профспілки працівників органів державної податкової служби.

З вересня 2005 р. Ярослав Мар'янович працює в Міністерстві фінансів України на посаді директора Департаменту інформаційно-аналітичного забезпечення. З жовтня 2006 до грудня 2007 р. працював заступником директора Головного проектно-виробничого і сервісного центру комп'ютерних фінансових технологій Міністерства фінансів України.

Ярослав Мар'янович протягом тривалого часу активно працює над вирішенням питань розробки та впровадження інформаційних технологій у фінансових та фіскальних органах, організації електронного обміну та аналізу фінансово-економічної інформації, створення системи підтримки прийняття рішень Міністерства на основі багатовимірних інтегрованих баз даних, організації захисту інформації, побудови інтегрованої системи управління державними фінансами.

За вагомий особистий внесок у забезпечення підготовки та проведення щорічних зборів Європейського банку реконструкції та розвитку в Києві у 2008 р. нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

Великою гордістю для Ярослава Мар'яновича є його родина. Дружина Надія Теодорівна Сидорович (Дубей) — також випускниця математичного факультету (1983 р.), працює в АТ «Сітронікс

Сидорович Ярослав Мар'янович

Випускник математичного факультету (1981 р.)

**Директор Департаменту
інформаційно-аналітичного забезпечення
Міністерства фінансів України**

Державний радник податкової служби III рангу,
державний службовець III рангу, член правління
ГО «Львівське товариство у Києві»

інформаційні системи Україна». За роки подружнього життя вони виховали двох дітей. Син Віталій — начальник відділу інформаційних систем ЗАТ «КОТС», донька Марічка — аспірантка Національного університету «Києво-Могилянська академія». У 2009 році Ярослав Мар'янович став дідусям. Справжньою радістю для всієї родини стало народження в сім'ї Віталія та Олександри донечки Атланти-Вероніки.

Ярослав Мар'янович захоплюється фотографуванням, грає в шахи.

Організатори проведення щорічних зборів ЄБРР, м. Київ, 2008 р.

Соболев Микола Володимирович

Випускник геологічного факультету (1958 р.)

Академік РАН, віце-президент Російського мінералогічного товариства.

Головний науковий співробітник Інституту геології й мінералогії ім. В. С. Соболева СВ РАН, радник РАН

Член Європейської академії наук, іноземний член Національної академії наук США, почесний член Російського мінералогічного товариства, Європейського союзу геологічних наук, Лондонського геологічного товариства, Мінералогічного товариства США.

Народився 28 травня 1935 р. у Ленінграді. Батько Володимир Степанович — службовець, мати Ольга Володимирівна — домогосподарка.

У 1953 р. вступив на геологічний факультет Львівського державного університету (спеціальність «Геохімія»), який закінчив з відзнакою. Кандидат геолого-мінералогічних наук (1963 р.), доктор геолого-мінералогічних наук (1972 р.), професор за фахом «Мінералогія» (1985 р.). Молодший, а потім старший науковий співробітник, завідувач лабораторії мінералів високих тисків Інституту геології й геофізики Сибірського відділення Академії наук СРСР (1960–1989 р.). Директор Інституту мінералогії і петрографії СВ РАН (1990–2006 р.). Головний науковий співробітник Інституту геології і мінералогії ім. В. С. Соболева СВ РАН, радник РАН (з 2006 р.). Головний редактор журналу «Геологія і геофізика».

Микола Соболев зробив великий внесок у вивчення петрології глибинних зон літосфери й геології алмазних родовищ. Він — один з ініціаторів розвитку нового напрямку петрології, пов'язаного з вивченням мінеральних парагенезисів надвисоких тисків, що став основою фізико-хімічного аналізу джерел речовини глибинних магм і реконструкції геодинамічного режиму їх генерації. М. В. Соболев також визначив спрямованість еволюції екологічних комплексів орогенних поясів і довів прояви надвисоких тисків у земній корі, супроводжувані утворенням мікро-

кристалів алмазу й коеситу, виявлені у вигляді включень у гранатах і цирконах метаморфічних порід. Розробив нові мінералого-геохімічні методи прогнозування і пошуку корінних та розсіпних родовищ алмазів, які застосовувалися для пошукових робіт у різних регіонах земної кулі, обґрунтував перспективність на алмази низки районів Якутії і європейської частини країни.

За 50-річну наукову діяльність у галузі геології і мінералогії Микола Соболев дуже багато подорожував: брав участь у двох рейсах науково-дослідних суден АН СРСР у 1975 р. (Атлантичний океан) і в 1976 р. (Тихий океан), у дослідженні Маріанської западини (1976 р.), де вдалося вперше виявити незвичайні нові гірські породи — маріаніти й бонініти, відвідував алмазні родовища Південної Африки.

М. В. Соболев — автор і співавтор 10 монографій і понад 200 статей у рецензованих вітчизняних і міжнародних журналах, провідний автор кількох винаходів, лідер провідної наукової школи РФ «Сибірська школа геології алмазних родовищ» (1996–2009 р.).

Микола Володимирович — учень свого батька, академіка В. С. Соболева (1908–1982), одного із засновників геологічного факультету Львівського університету, який очолював кафедру петрографії упродовж 1945–1958 рр. У 1976 р. колектив авторів, очолюваний академіком В. С. Соболевим, був визнаний гідним Ленінської премії за цикл робіт із фацій метаморфізму.

Після батька головним учителем у Львівському університеті для М. В. Соболева був академік Є. К. Лазаренко, завідувач кафедри мінералогії, де він працював над дипломною роботою. Із великою вдячністю згадує також викладачів Г. Л. Піотровського, Я. Л. Гіллера, О. І. Матковського, А. А. Ясинську, Д. П. Резвого, Є. М. Лазька.

Останні 20 років контакти Миколи Соболева з університетом були пов'язані з ювілейними датами: у 1987 р. — відкриття меморіальної дошки на будинку геологічного факультету ЛДУ, в 1998 р. — ювілейна наукова конференція, присвячена 90-річчю, а в 2008 р. — 100-річчю від дня народження академіка В. С. Соболева.

Попри багаторічні польові роботи на півночі Сибірської платформи, в амазонських джунглях південної частини Венесуели, у пустельних районах Австралії, найбільш пам'ятною для Миколи Володимировича є перша виробнича практика після 3-го курсу Львівського університету в Якутії (1956). Чотири з половиною місяці в якутській тайзі, від початку червня до середини жовтня, виявилися головним у його житті випробуванням на витривалість і професійну спроможність.

М. В. Соболев — лауреат Ленінської премії (1976 р.), Державної премії СРСР (1991 р.), премії ім. О. Є. Ферсмана РАН (2007 р.), міжнародної премії ім. А. фон Гумбольдта (1996 р.), медалі А. Г. Вернера Мінералогічного товариства ФРН (1992 р.). Нагороджений орденами «Знак Пошани» (1982 р.), Трудового Червоного Прапора (1989 р.), Дружби (1999 р.), «За заслуги перед Батьківщиною» IV ступеня (2007 р.). Заслужений діяч науки Республіки Саха (Якутія).

Визнаний науковець світового рівня, М. В. Соболев стверджує: «Головне в науці — це незаперечні факти».

Народився 12 квітня 1954 р. у с. Олексенці Тернопільської області в родині вчителів.

Дитинство пройшло в с. Мушкатівка Борщівського району.

У 1971 р. закінчив Борщівську середню школу № 1, в 1976 р. — фізичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка за спеціальністю «Фізик. Викладач фізики».

Ще в студентські роки (з 1973 р.) Богдан Іванович розпочав свій трудовий шлях, працюючи лаборантом кафедри рентгенометалофізики. З 1976 по 1978 р. працював учителем фізики у Львівській школі № 44 та за сумісництвом активно займався науковою роботою.

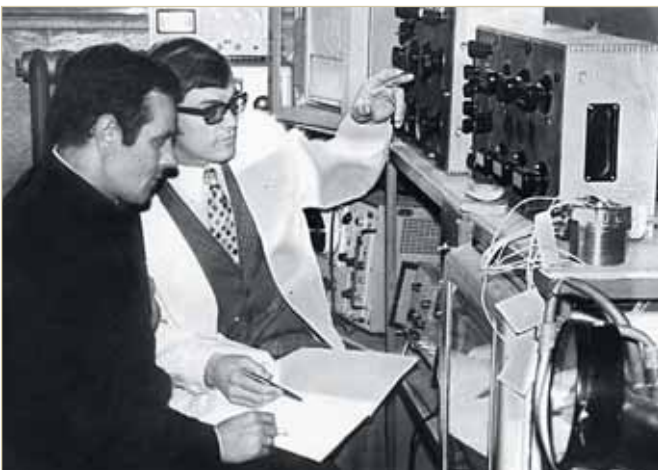
У 1981 р., після закінчення стаціонарної аспірантури у Москві захистив кандидатську дисертацію за спеціальністю «Експериментальна фізика».

До 1993 р. Б. І. Соколовський займався науковою роботою у сфері фізики спеціальних матеріалів і технологій, працюючи на різних наукових посадах у Львівському державному університеті імені Івана Франка, тимчасово — в лабораторіях ФТІ імені А. Ф. Йоффе (Росія), Інституту атомної енергії ім. І. В. Курчатова (Росія), Інституту теплофізики СВ АН СРСР (Росія), Технічного університету м. Карл-Маркс-штадт (Німеччина), Марбурзького університету (Німеччина) та інших наукових закладів.

Богдан Іванович є автором і співавтором понад 100 наукових публікацій та 14 винаходів.

З 1993 р. — на дипломатичній роботі: працював у посольствах України в ФРН, США та Австрії, очолював управління міжнародного економічного і науково-технічного співробітництва МЗС України. В системі МЗС, зокрема, займався питаннями енергетичної безпеки (проекти у сфері ядерної енергетики і транзиту вуглеводневих енергоносіїв).

З 2006 р. працює над питаннями енергетичної дипломатії на посаді радника Секретаріату Президента України, а з січня 2008 р. — як Уповноважений Президента України з міжнародних питань енергетичної безпеки.

Асистент Б. М. Гапчин і студент III курсу Б. І. Соколовський, лабораторія кафедри рентгенометалофізики, 1974 р.

Соколовський Богдан Іванович

Випускник фізичного факультету (1976 р.)

**Уповноважений Президента України
з міжнародних питань енергетичної безпеки.
Кандидат фізико-математичних наук**

Послідовний прихильник євроатлантичної інтеграції України і встановлення справедливого балансу інтересів на євразійському просторі.

Правоцентристських політичних поглядів: з 1989 р. — член Народного Руху України за перебудову, пізніше — Українського Народного Руху (УНР). Обирався до партійних керівних органів, Головою Секретаріату, заступником голови партії.

Богдан Іванович вважає, що університет став важливою віхою в його житті. Теплими словами він згадує своїх викладачів: фізиків-експериментаторів — першого наукового керівника доцента (нині професора) В. Я. Прохоренка, професора Я. Й. Дутчака (світлої пам'яті), проректора з наукової роботи Є. І. Гладішевського, фізиків-теоретиків І. Р. Юхновського і М. Т. Сеньківа (світлої пам'яті). Знаннями іноземних мов (німецької, польської, англійської, французької) пан Богдан завдячує нині професору факультету іноземних мов Р. С. Помірку.

Незважаючи на велику завантаженість на роботі, Богдан Іванович у вільний час продовжує займатися науковою роботою. Цікавиться літературою, захоплюється автоспортом, бильярдом, преферансом.

Щасливо склалося і подружнє життя: ще з років студентства поряд з ним кохана дружина Лідія Володимирівна, теж випускниця фізичного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка (1977 р.). Разом вони виховали двох дітей — сина Олега (випускник факультету міжнародних відносин Львівського національного університету імені Івана Франка, 2001 р.) та доньку Наталю.

Соловійов Валерій Федорович

Випускник історичного факультету (1978 р.)

Керівник відділу освіти
Жовківської райдержадміністрації.

Кандидат педагогічних наук,
заслужений працівник освіти України,
відмінник освіти України

Народився 9 березня 1952 р. у с. Волиця Жовківського району Львівської області в родині сільської інтелігенції. Батько Федір Якович працював на різних керівних посадах у місцевому господарстві. Мати Ольга Іванівна була вчителькою української мови й літератури. Атмосфера взаємоповаги та взаєморозуміння, яка панувала у сім'ї, великою мірою вплинула на формування особистих якостей Валерія Федоровича.

У 1969 р., після закінчення школи, став робітником Львівського автобусного заводу. Впродовж 1970–1972 рр. служив у лавах Радянської армії, а повернувшись, вирішив вступати до університету. Любов до історії рідного краю і схильність до гуманітарних дисциплін вплинули на вибір факультету та майбутньої спеціальності. У серпні 1973 р. Валерій Федорович став студентом історичного факультету Львівського державного університету ім. І. Франка, де здобув кваліфікацію викладача історії і суспільствознавства.

У 1978 р., закінчивши університет, почав працювати вчителем у Гійченській середній школі Жовківського району, а в 1983 р. його призначили директором цієї школи. В 1987 році В. Ф. Соловійов був переведений на посаду завідувача відділу освіти Жовківського райвиконкому (зараз — Жовківської районної державної адміністрації), який очолює досі.

Він — автор 16 наукових публікацій, ініціював апробацію у школах району нових ідей реформування освітньої галузі. За безпосередньої участі Валерія Федоровича розроблено програму «Сільська школа — центр відродження села», що дістала схвалення на Міжнародному форумі освітніх ініціатив у Львові. Спільно з Даремським універси-

тетом та фондом «Ню-Хау» (Великобританія) в районі впроваджено експериментальну програму навчання учнів основ підприємницької діяльності, розроблено підручник, що отримав гриф Міністерства освіти і науки України. За ініціативи В. Ф. Соловійова відкрито Рава-Руську гімназію; вісім шкіл I–II ступенів реорганізовано в школи I–III ступеня; відкрито чотири початкові та побудовано чотири загальноосвітні школи, три — реконструйовано; для загальноосвітніх шкіл району придбано 12 нових автобусів.

Валерій Соловійов відзначився також як активний громадський діяч: протягом 1988–1991 рр. його обирали депутатом Жовківської районної ради.

За високі досягнення у трудовому та громадському житті нагороджений почесними грамотами Львівської державної адміністрації (1999, 2007 рр.), Управління освіти і науки Львівської облдержадміністрації (2001 р.), Жовківської райдержадміністрації та районної ради (2002 р.), Міністерства освіти і науки України (2002 р.), почесною грамотою Федерації футболу України (2004 р.) та знаком «Відмінник освіти України» (2001 р.).

Такими професійними успіхами, набутим досвідом громадської роботи та вмінням приймати обґрунтовані й ефективні управлінські рішення В. Ф. Соловійов великою мірою завдячує тим знанням і урокам життєвої мудрості, які отримав за роки навчання в університеті. Він з усмішкою і ностальгією згадує складання іспитів та заліків під час сесій, археологічні розкопки, участь у спортивних змаганнях, які були невід'ємною частиною студентського життя.

У своїй щоденній роботі Валерій Федорович постійно підтримує зв'язок із кафедрами університету. З його ініціативи до району запрошуються науковці університету для проведення педагогічних конференцій, круглих столів.

Валерій Соловійов — мудрий, вимогливий і відповідальний керівник, який ніколи не відмовляє колегам у допомозі і вміє знайти підхід до кожного, чуйна і добра людина. Його головний життєвий принцип — *нерозходження слова з ділом*.

Одружений, має двох доньок і двох онучок.

Європарламент, Міжнародна конференція
«Інтеграція України в Європу», м. Страсбург, 2009 р.

Народився 3 серпня 1965 р. у смт Победа Ойм'яконського району в Якутії (Росія) у сім'ї Сорочиків Юрія Юрійовича та Пелагеї Василівни.

Протягом 1972–1980 рр. навчався у Коростівській восьмирічній школі Сколівського району Львівської області, закінчивши яку, вступив до Львівського будівельного технікуму на спеціальність «Промислове та цивільне будівництво». Отримавши диплом про середню спеціальну освіту із відзнакою у 1984 р., Юрій Сорочик був відправлений до Афганістану для проходження строкової військової служби. Упродовж 1984–1986 рр. перебував у Збройних силах СРСР, був учасником бойових дій. За проявлені мужність та відвагу відзначений державними нагородами — медалями «За відвагу», «За бойові заслуги», «Захиснику Вітчизни», «Від вдячного афганського народу», Грамотою Президії Верховної Ради СРСР.

Трудову діяльність Юрій Юрійович розпочав у 1986 р. монтажником Львівського домобудівного комбінату. У 1987–1989 рр. працював директором Центру профілактики правопорушень серед неповнолітніх Львівського міського об'єднання молодіжних клубів; завідувачем відділу спортивної та оборонно-масової роботи; завідувачем відділу патріотичного виховання молоді, секретарем із питань правового захисту молоді Львівського МК ЛКСМУ.

У травні 1989 р. на перших альтернативних виборах Ю. Ю. Сорочик був обраний народним депутатом СРСР від Львівського національно-територіального виборчого округу № 50 і став членом Комітету Верховної Ради СРСР із питань законодавства і законності, головою підкомітету, входив до складу Міжрегіональної депутатської групи (МДГ) народних депутатів СРСР. Цікаво, що Юрій Юрійович був наймолодшим депутатом СРСР, але попри свій доволі молодий вік (24 роки) докладав максимум зусиль для розбудови майбутньої Української держави. Зокрема став співавтором закону «Про вибори народних депутатів України» (1989 р.), відстоював перед президентом СРСР М. Горбачовим легалізацію Української Греко-Католицької Церкви. У 1990 р. особисто запросив до України і супроводжував Патріарха УАПЦ Мстислава.

Протягом дев'яти років, у 1991–2000 рр., обіймав посаду президента АТ «Міжнародна Східноєвропейська товарно-фондова біржа», а у 2000–2002 рр. — президента АТ «Міжнародна Східноєвропейська товарна біржа».

У 2001 р. Юрій Сорочик закінчив Львівський національний університет імені Івана Франка за спеціальністю «Правознавство». Ще свіжі у пам'яті лекції талановитих викладачів факультету В. С. Кульчицького, В. Т. Нора та В. К. Гришука, які виховали не одне покоління правників.

Із жовтня 2002 р. працював старшим консультантом, а з березня 2003 р. і до цього моменту є керівником секретаріату Комітету Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією. За час роботи на

Сорочик Юрій Юрійович

Випускник юридичного факультету (2001 р.)

**Керівник секретаріату
Комітету Верховної Ради України
з питань боротьби з організованою
злочинністю і корупцією.
Зуслужений юрист України**

посаді керівника секретаріату Комітету Ю. Сорочик був відзначений Почесною грамотою Верховної Ради України та Почесною грамотою Кабінету Міністрів України за сумлінне виконання обов'язків. У 2009 р. йому присвоєно почесне звання «Заслужений юрист України» (№ 977 від 30 листопада 2009 р.). У 2010 р. захистив кандидатську дисертацію.

З 1997 р. Юрій Сорочик є президентом Федерації міні-футболу (футзалу) Львівщини. У 2001 р. його було обрано віце-президентом, а з квітня 2009 р. — першим віце-президентом Асоціації міні-футболу України. За вагомий внесок у розвиток міні-футболу в Україні нагороджений Почесною грамотою Державного комітету України з питань фізичної культури і спорту, а в 2007 р. отримав почесне звання «Заслужений працівник фізичної культури і спорту України» (Указ Президента України № 1162 від 28 листопада 2007 р.).

Юрій Юрійович має чудову сім'ю. Разом із дружиною

Світланою виховує сина і двох доньок. Старша донька Вікторія студентка юридичного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка, син Олександр — закінчує магістратуру факультету міжнародних відносин цього ж вузу, а молодша Ангеліна — школярка.

Життєве кредо: «Щоб багато досягти — потрібно ставити високі цілі».

У сімейному колі

Сухий Ярослав Михайлович

Випускник історичного факультету (1974 р.)

Народний депутат України
III, IV, V, VI скликань,
заступник голови Комітету
з питань соціальної політики та праці

Народився 26 березня 1951 р. у с. Оришківці Гусятинського району Тернопільської області. Батько Михайло Матвійович — учасник Великої Вітчизняної війни, працював на залізничній станції м. Чорткова. Мати Павлина Дем'янівна працювала на Чортківській кондитерській фабриці.

Він зі шкільних років завжди перебував у вирі громадської роботи. Закінчив музичну школу, займався спортом, брав участь у змаганнях, цікавився літературою та історією.

До вступу на історичний факультет Львівського державного університету, працював слюсарем на авторемонтному заводі м. Чорткова. Успішно закінчивши у 1974 р. університет, два роки служив командиром взводу у Казахстані. Після демобілізації працював у райкомі комсомолу. Упродовж 1978–1988 рр. працював викладачем, старшим викладачем, доцентом, проректором, секретарем парткому Тернопільського фінансово-економічного інституту.

У 1983 р. захистив кандидатську дисертацію. Має десятки наукових та дослідницьких публікацій із проблем громадсько-політичного життя суспільства. Йому присвоєне вчене звання доцента.

Протягом 1988–1991 рр. перебував на партійній роботі. Пройшов шлях від інструктора обласного комітету партії до Першого секретаря Тернопільського міськкому Компартії України. Саме тут Я. М. Сухий встиг реалізувати намічені соціальні програми з будівництва та оснащення шкіл, лікарень, установ культури у віддалених населених пунктах.

Після 1991 р. він розпочав усе спочатку, полярно змінивши коло своєї діяльності, і став директором пансіонату «Горизонт» в м. Алушті (ВАТ «Мотор Січ», Запоріжжя). Під його керівництвом організовано високий рівень відпочинку та лікування працівників Запорізького моторобудівного заводу. Було реконструйовано кілька корпусів, обладнано територію пляжу, встановлено автономну систему опалення.

На виборах до Верховної Ради України 1994 року Я. М. Сухий був Головою окружної виборчої комісії.

З огляду на такий досвід, йому було запропоновано обійняти посаду заступника директора ВАТ «Мотор Січ» зі зв'язків з органами влади, громадськими організаціями та засобами масової інформації. Оскільки раніше такого підрозділу не було, саме Я. М. Сухий закладав та з успіхом розвивав вихід заводського бренду за межі України, сприяв зростанню авторитету ВАТ «Мотор Січ».

Водночас він був автором і ведучим популярного на запорізькому телеканалі «Алекс» ток-шоу громадського спрямування «Точка зору», яке відразу набуло популярності серед телеглядачів. Після того його запросили викладати політологію у Запорізькому національному технічному університеті, де Ярослава Михайловича досі згадують як одного з найпопулярніших викладачів вузу.

На підприємстві ВАТ «Мотор Січ» він швидко став одним з авторитетних керівників. Під час дострокових по округу виборів до Верховної Ради України у червні 2000 р. висунутий як кандидат колективом запорізьких моторобудівників він переміг суперників із великим відривом. Ця перемога була повторена й на наступних виборах до парламенту у 2002 р., а згодом — ще двічі.

Дороговказом для Ярослава Сухого як викладача та політика, прикладом для наслідування була науково-педагогічна діяльність відомих учених історичного факультету Львівського державного університету Челака, Гербільського, Похилевича, Бродського, Кіся, Інкіна, Крикуна, Кошарного та багатьох інших. З особливою вдячністю Ярослав Михайлович згадує свого наукового керівника професора Бориса Распутніса.

Я. М. Сухий — член Партії регіонів, усі каденції працює заступником голови Комітету Верховної Ради з питань соціальної політики та праці.

За плідну та ефективну роботу й допомогу багатьом людям у вирішенні питань двічі отримував відзнаку Комітету виборців, адже народний депутат України Я. М. Сухий — відомий у Запоріжжі своїм відповідальним ставленням до людей.

Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня, почесними грамотами Верховної Ради і Кабінету Міністрів України та відзнакою «Заслужений працівник промисловості».

Доля порадувала його ще однією нагородою — міцною родиною. Дружина Людмила Іванівна — медпрацівник, донька Анна — інженер-моторобудівник, а Оксана — вчитель. Це надійний, перевірений роками тил, без якого жоден справжній чоловік, певно, не реалізувався б ані у житті, ані у професійній діяльності.

Народився 12 жовтня 1957 р. у с. Блажів Самбірського району Львівської області в родині працівників торгівлі Івана Михайловича та Катерини Іванівни. З малих літ Богдана виховував дідусь, який зазнав переслідувань за свої політичні переконання. Він прищеплював онуку любов до Батьківщини, справедливості, людей. Тож ще в юні роки Б. І. Сташків зрозумів, що саме таким має бути юрист, і вирішив обрати собі цю благородну й потрібну людям професію.

Хоча були в житті Богдана Івановича й інші обставини, що вплинули на вибір фаху. Б. І. Сташків проходив дійсну службу на Військово-Морському флоті. Брав участь у двох автономних походах в районах Північного Льодовитого океану та Середземного моря. На той час командиром одного «Торпедного відсіку» був син тричі Героя Радянського Союзу Кожедуба. Саме він порекомендував Б. І. Сташківу вступати на юридичний факультет.

У грудні 1978 р. Богдан Іванович став слухачем підготовчого відділення, а у вересні 1979 р. — студентом юридичного факультету Львівського державного університету ім. І. Франка. Під час навчання його обирали старостою групи, головою студентського гуртожитку, що в подальшому вплинуло на формування його як особистості.

Після отримання диплому Б. І. Сташківа направили в Тернопільський облвиконком. Працював референтом з роботи адміністративних органів, інструктором організаційно-інструкторського відділу.

У червні 1987 р. Богдана Івановича обрали суддею Тернопільського міського суду.

Проте через два роки його перевели на роботу в Тернопільський обком Компартії України, де він працював інструктором державно-правового відділу.

У січні 1991 р. Верховна Рада України обрала Богдана Івановича суддею Тернопільського обласного суду. А з квітня 1996 р. Б. І. Сташків очолює Бережанський районний суд, є членом Ради суддів Тернопільської області, обирався делегатом з'їзду суддів України.

Богдан Іванович — грамотний, кваліфікований юрист, хороший керівник, а ще принципова, чесна людина. Нагороджений Почесною грамотою Верховного Суду України та Ради суддів України.

Своїм професійним становленням Б. І. Сташків завдячує рідному навчальному закладу. Він і досі з теплотою й повагою згадує колишнього декана юридичного факультету В. Т. Нора, заступника декана Л. В. Бориславського, куратора групи В. І. Чушенка, викладачів В. В. Луця, А. М. Савицьку, В. Г. Сокурєнка, О. Г. Пушкаря, В. С. Кульчицького, особливо вдячний Богдан Іванович В. М. Костицькому та С. М. Кравченко, які керували його дипломною роботою.

Сташків Богдан Іванович

Випускник юридичного факультету (1984 р.)

Голова Бережанського районного суду
Тернопільської області

Добрі стосунки підтримує Богдан Іванович із проректором університету М. В. Лозинським. Дружба з ним зав'язалася ще в студентські роки.

Живуть у пам'яті Богдана Івановича і прогулянки Львівським парком, екскурсії по старовинному місту, відпочинок у лісопарку, походи в Карпати.

Голова суду і сьогодні любить відпочивати в лісі. Він отримує неабияку насолоду, назбиравши повну корзину грибів. Сам потім і засолоє, маринує їх. Любить також і готувати різні страви, зокрема вареники.

Ще в студентські роки Богдан Іванович одружився з Надією Миколаївною Петручок. Вона теж випускниця Львівського університету, але географічного факультету. Їхні сини пішли шляхом батька. Старший Назарій закінчив Львівський інститут міліції та Одеську юридичну академію. Нині працює суддею Підволочиського районного суду Тернопільської області. Молодший Тарас — також випускник цього вузу, працює консультантом судді Верховного Суду України.

Богдан Іванович завжди дотримується неписаних правил — бути справедливим, виваженим і в будь-яких ситуаціях залишатися самим собою, а також надавати допомогу тим, хто її потребує.

Богдан Іванович із синами

Тарангул Людмила Леонідівна

Випускниця географічного факультету (1979 р.)

**Проректор із наукової роботи
Національного університету державної
податкової служби України.**

Академік Української академії наук з державного управління, заслужений діяч науки і техніки України, доктор економічних наук, професор

Народилася 5 квітня 1955 р. у с. Вигів Коростенського району Житомирської області у родині вчителів. У 1974 р. з відзнакою закінчила Самбірське педагогічне училище і вступила до Львівського державного університету імені Івана Франка на географічний факультет, де в 1979 р. отримала диплом із відзнакою за спеціальністю «Економічна географія».

Після закінчення навчання в університеті почала свою трудову діяльність. Навчалася в аспірантурі Інституту географії Академії наук України. Упродовж 1979–1996 рр.

Ректор Національного університету ДПС України професор Петро Мельник вручає Людмилі Леонідівні нагороду ДПА України

працювала на посадах інженера, молодшого наукового співробітника, старшого наукового співробітника.

У 1989 р. захистила кандидатську дисертацію за спеціальністю «Економічна та соціальна географія», а у 2004 р. — докторську дисертацію за спеціальністю «Гроші, фінанси, кредит».

З грудня 1997 р. Людмила Леонідівна обіймає посаду проректора з наукової роботи Національного університету державної податкової служби України. На цій посаді зарекомендувала себе як висококваліфікований спеціаліст, умілий організатор, вимогливий до себе і до співробітників. Веде плідну роботу з підвищення фахового рівня викладацького складу та студентів, залучає їх до наукової роботи. Під її керівництвом започатковані всі напрями наукової роботи, створені структурні підрозділи: науково-організаційний відділ, відділи аспірантури, докторантури, наукова бібліотека, науково-дослідний центр із проблем оподаткування, науково-дослідний інститут фінансового права. Людмила Леонідівна багато працює над удосконаленням змісту створених структурних підрозділів. Приділяє значну увагу як кількісному, так і якісному зростанню професорсько-викладацького складу кафедр. Крім сумлінного виконання своїх обов'язків, займається викладацькою роботою, працює на посаді завідувача кафедри фінансів.

Наукові інтереси Л. Л. Тарангул пов'язані з вивченням впливу фінансових чинників на регіональний розвиток. Опублікувала більше 150 наукових праць, серед яких — монографії, підручники, навчальні посібники, довідники.

За допомогу завдячує ректору університету П. В. Мельнику, який завжди її підтримує і дає можливість реалізувати свої знання.

Хоча минуло майже три десятиріччя, відколи Людмила Леонідівна закінчила Львівський університет, проте вона і нині постійно підтримує наукові й творчі зв'язки зі своєю alma mater.

За вагомі досягнення у професійній сфері, багаторічну наукову діяльність велику громадську роботу Людмилі Леонідівні присвоєно почесне звання «Заслужений діяч науки і техніки України» (2004). Міністерство освіти і науки України відзначило педагогічну діяльність нагрудним знаком «Відмінник освіти України», Державна податкова адміністрація України нагородила Л. Л. Тарангул нагрудними знаками «Почесний працівник податкової служби» (2006), почесною відзнакою ДПА України (2008).

Одружена, має сина, онука. Чоловік — кандидат географічних наук, працює провідним науковим співробітником Науково-дослідного центру Національного університету ДПС України. Син продовжив родинне захоплення наукою. Він кандидат юридичних наук.

У вільний час Людмила Леонідівна цікавиться літературою та мистецтвом. Поважає професіоналів, дисциплінованих, доброзичливих людей. У будь-яких життєвих ситуаціях зберігає людську порядність, ніколи не забуває заповідь Божу «допоможи ближньому», завжди вдячна за добро.

Життєве кредо Л. Л. Тарангул: «Ніколи не зупинятися на досягнутому і постійно вдосконалювати себе».

Народився 14 березня 1937 р. на Донеччині. У 1955 р. після закінчення середньої школи в Донецьку вступив до Львівського державного університету імені Івана Франка.

Здобувши вищу освіту, молодий фахівець протягом 1960–1967 рр. працював директором середніх шкіл на Львівщині. У 1967 р. переїхав до Запоріжжя, де працював асистентом, згодом доцентом Запорізького машинобудівного та Запорізького індустріального інститутів, а з 1986 р. — доцентом Київського інституту легкої промисловості.

У 1991 р. в Україні стала особливо відчутною потреба у фахівцях нового рівня: менеджерів, маркетологів, економістів. За словами Івана Тимошенка, громіздка система державної освіти не могла швидко відреагувати на цю потребу — її могли задовольнити лише мобільні приватні навчальні заклади. Тому Іван Іванович разом із дружиною Зоєю Іванівною та дочкою Оленою заснував один із перших в Україні вищих навчальних закладів недержавної форми власності — Українсько-фінський інститут менеджменту і бізнесу, який у 1999 р. був реорганізований у Європейський університет.

Створення вищого навчального закладу нового типу потребувало великих організаційних зусиль, наполегливості у боротьбі з бюрократичними перешкодами, але завдяки наполегливості родини Тимошків, високому професіоналізму й відданості улюбленій справі університет невпинно розвивався. Зростав контингент студентів, збільшувався і якісно покращувався викладацький склад, з'являлися нові кафедри та інститути, кабінети, комп'ютерні та спеціалізовані аудиторії. Запрацював власний видавничий відділ. Звичним явищем стали теоретичні й науково-практичні всеукраїнські та міжнародні конференції.

У 1994 р. ректора Українсько-фінського інституту менеджменту і бізнесу було обрано головою Асоціації навчальних закладів України недержавної форми власності. Відтоді інститут став своєрідним центром нової системи освіти в Україні, а Івана Тимошенка у 1997 р. обрали головою Ради ректорів вищих навчальних закладів недержавної форми власності м. Києва й України, членом Ради ректорів Київського регіону, членом Державної акредитаційної комісії.

Головний корпус Європейського університету

Тимошенко Іван Іванович

Випускник історичного факультету (1960 р.)

Ректор Європейського університету.

Заслужений працівник освіти, відмінник освіти України, кандидат історичних наук, професор Вісконсінського університету (США), член Міжнародної академії авторів наукових відкриттів та винаходів

Вже майже півстоліття І. І. Тимошенко працює у системі освіти, успішно поєднуючи громадську роботу з науково-дослідницькою та науково-методичною діяльністю. Він — автор понад 130 наукових робіт з економічних, історичних та соціально-політичних проблем, ініціатор та організатор багатьох інноваційних заходів у розвитку національної освіти. Разом зі студентами та випускниками Європейського університету заснував близько 50 підприємств, які нині успішно діють.

У 2002 р. університет став лауреатом рейтингу «Золота Фортуна» в номінації «Кращий навчальний заклад», фіналістом VII Українського національного конкурсу з якості в номінації «Великі підприємства», лауреатом конкурсу «Громадське визнання» провідних підприємств Святошинського району Києва, а також переможцем міжнародного конкурсу «Золоті торгові марки України».

Досягнення досвідченого педагога, науковця та керівника високо поціновані громадськістю. І. І. Тимошенко нагороджений орденом «За трудові досягнення» IV ст., дипломом та пам'ятною медаллю «За заслуги в розбудові економіки України та вагомий внесок у створення міжнародного іміджу держави», Хрестом Пошани «За духовне відродження», орденом «Пресвятої Богородиці Покрови», орденом відзнакою «Громадське визнання» та багатьма іншими відзнаками.

Головною умовою стрімкого професійного піднесення Іван Тимошенко вважає формування людини нового типу. Він стверджує: «Ця людина не виникає сама по собі — вона є продуктом цілеспрямованого виховання та освіти. Нова українська держава потребує нової еліти».

Тихий Микола Іванович

Випускник юридичного факультету (1981 р.)

Керівник служби економічної безпеки у
Південному регіоні України
компанії «Формула рітейл».

Заслужений юрист Автономної Республіки Крим

створення податкової міліції Микола Тихий упродовж 1999–2005 рр. працював першим заступником начальника Управління податкової міліції Державної податкової адміністрації в АР Крим. Має спеціальне звання — полковник податкової міліції.

Сьогодні Микола Іванович очолює службу економічної безпеки у Південному регіоні України компанії «Формула рітейл».

Все, що Микола Тихий зробив у житті, все, чого досягнув за період служби в органах МВС та податкової міліції, він завдячує своїй сім'ї, знанням та практичним навикам, які заклали в ньому ще у роки навчання в університеті викладачі юридичного факультету. Із плином часу Микола Іванович глибше усвідомив неocenенну роль Львівського університету у своєму житті та становленні як професіонала. Особливі слова подяки він висловлює деканові юридичного факультету В. Т. Нору, чії лекції з кримінального процесу слухав із великим захопленням і зацікавленістю, завідувачеві кафедри цивільного права та процесу В. В. Луцю, професору В. С. Кульчицькому, викладачам П. М. Рабіновичу, В. М. Кампо, В. П. Лісцину, Г. Х. Рябошапко за їх високий професіоналізм і турботливе, навіть по-батьківському тепле ставлення до студентів.

Микола Іванович має чудову родину. Його діти, і син Андрій, і донька Тетяна, продовжують батьківський шлях: обоє юристи, випускники юридичного факультету Таврійського національного університету ім. В. І. Вернадського.

25 жовтня 2001 р. рішенням Президії Верховної Ради АР Крим Миколі Івановичу Тихому було присвоєно почесне звання «Заслужений юрист Автономної Республіки Крим».

Микола Іванович завжди вірив і вірить у те, що кожна людина творить сама себе, тому його незмінним життєвим кредо є слова: «Хто йде — дорогу здолає».

Народився 24 жовтня 1954 р. у с. Гута Вільковецького району Хмельницької області в селянській родині Івана Павловича та Галини Федорівни Тихих.

Позитивні герої художньої та документальної літератури 1960–1970-х рр., природне відчуття справедливості породили в юнацькій свідомості Миколи Івановича бажання стати слідчим, а отже, стали визначальним чинником при виборі саме юридичного факультету.

У грудні 1975 р. Микола Тихий вступив на підготовче відділення при Львівському державному університеті, а після його закінчення у 1976 р. був зарахований на перший курс юридичного факультету, де й здобув вищу юридичну освіту.

Після закінчення університету Микола Іванович протягом 1981–1994 рр. працював на посадах слідчого, старшого слідчого, начальника слідчого відділення в Управлінні внутрішніх справ Придніпровської залізниці. У 1995 р. він очолив Лінійний відділ внутрішніх справ на станції Сімферополь, а в 1996 р. був призначений на посаду начальника Управління внутрішніх справ міста Ялта. Після

Офіційна зустріч із представниками поліції США з обміну досвідом у розкритті злочинів у сфері охорони навколишнього середовища, м. Ялта, 1997 р.

Народився 1 травня 1969 р. у смт Кольчино в робітничій родині. Після закінчення середньої школи в рідному містечку упродовж 1987–1990 рр. служив у лавах Військово-Морського флоту Радянського Союзу в м. Калінінград. Це були роки пізньої перебудови, коли в Україні зароджувалися і набирали дедалі більшої могутності національно-патріотичні рухи. Народне пробудження відбувалося у всіх сферах людської діяльності, зокрема і в армії. Тому саме під час проходження дійсної служби, в 1989 р., Ю. М. Тягур вступив до НРУ.

Із того часу він активний учасник політичних процесів в Україні і зокрема на Закарпатті.

Демобілізувавшись у 1990 р., Юрій Михайлович вступив до Одеського верстатобудівельного технікуму, який закінчив у 1994 р. Але доля його склалася так, що, отримавши диплом техника, він упродовж двох років працював в органах внутрішніх справ на посаді оперуповноваженого. Згодом займався підприємницькою діяльністю.

У 1999 р. Юрія Михайловича призначили виконавчим директором кредитної спілки «Сяйво Карпат».

Знаменним для Ю. М. Тягура був 2001 рік. Саме в цей час він вступив до Львівського національного університету імені І. Франка (спеціальність «Фінанси»). Цього ж року заснував та очолив кредитну спілку «Святий Мартин», де працює головою правління й нині. Ця громадська фінансова організація була створена, щоб захистити майнові інтереси та взаємодіяти її членів. Доволі вдалою є назва кредитної спілки. Адже Святий Мартин — покровитель Мукачєвого — міста, в якому живе й працює Юрій Михайлович. За легендою, цей святий відрізав частину свого плаща й віддав його бідному. Саме цей принцип допомоги людям закладено в основу роботи очолюваної Ю. М. Тягуром кредитної спілки.

У 2001 р. Юрія Михайловича вперше обрали на серйозну партійну посаду. Він став головою Закарпатської обласної організації УСДП, членом Політичної ради цієї партії. А через рік — депутатом Мукачівської районної ради.

У 2005 р. Ю. М. Тягур обраний членом президії Мукачівської райради. Цього ж року він став одним з ініціаторів створення Ліги кредитних спілок на Закарпатті та її першим головою.

Очолювана Юрієм Михайловичем кредитна спілка — переможць національного бізнес-рейтингу із присвоєнням звання «Лідер галузі» за 2006 та 2007 роки. Вона здобула перше місце сумарного балу в Закарпатській області та шосте місце сумарного балу в Україні за критеріями «Обсяг реалізованої продукції», «Продуктивність праці», «Чистий прибуток», «Заробітна плата» із врученням диплома та медалі. Крім надання фінансових послуг, КС «Святий Мартин» займається благодійною діяльністю, допомагає як членам спілки, так і громадським організаціям, зокрема церковним громадам. Кредитна спілка надала близько 12 тис. грн благодійної допомоги закладам культури й освіти на розвиток молодіжного та дитячого

**Тягур
Юрій Михайлович**

Випускник економічного факультету (2006 р.)

**Голова правління кредитної спілки
«Святий Мартин»**

спорту, неодноразово фінансово допомагала організувати екскурсії для школярів. Членам спілки, які є інвалідами, кредити надавалися безвідсотково.

За сім років існування кредитна спілка жодного разу не порушила зобов'язань перед своїми членами. Вона поступово та динамічно розвивається у правильному напрямку. Досягнуто це за рахунок відкритої для всіх прозорої фінансової діяльності.

У травні 2004 р. спілка була зареєстрована як фінансова установа в Державній комісії з регулювання ринків фінансових послуг України та внесена до Державного реєстру фінансових установ.

На сьогодні успішно працюють філії КС «Святий Мартин» у містах Ужгород, Тячів, Свалява, Берегове, Виноградів, Іршава, Хуст та Воловець.

Не полишає Юрій Михайлович і політичної роботи. У 2006 р. його обрано депутатом Закарпатської обласної ради від БЮТ.

Федорин Ярослав Володимирович

Випускник геологічного факультету (1977 р.)

Президент

ЗАТ «Інтелектуальні технології – ІТ».

Кандидат геолого-мінералогічних наук,
доктор фізико-математичних наук,
академік Інженерної академії України

Народився 1 червня 1955 р. у с. Птича Дубенського району Рівненської області в селянській родині Володимира Федоровича (світлої пам'яті) та Ганни Василівни.

Ще в юні роки Ярослава приваблювала романтика професії геолога, тому й вступив на геологічний факультет одного з найпрестижніших вищих навчальних закладів — Львівського державного університету імені Івана Франка.

Здобувши вищу освіту, Я. В. Федорин продовжив навчання в аспірантурі Інституту геологічних наук АН УРСР, де упродовж 1981–1992 рр. працював молодшим та старшим науковим співробітником. Ярослав Володимирович закінчив ще й механіко-математичний факультет (1986 р.).

У 1992 р. Я. В. Федорин обійняв посаду завідувача відділу науково-технічної стратегії та формування національних програм Державної Ради України. З кінця того ж року — завідувача експертно-аналітичного центру, керівника служби Першого віце-прем'єр-міністра України І. Р. Юхновського, згодом — головного спеціаліста апарату Кабінету Міністрів України.

Протягом 1994–1995 р. Я. В. Федорин працював генеральним директором інвестиційної компанії.

У 1995 р. Ярослава Володимировича обрали народним депутатом України по Голосіївському виборчому округу № 4 м. Києва. Через три роки він знову став народним обранцем за списком Народного Руху України. Упродовж 2002–2004 рр. Я. В. Федорин був радником Київського

міського голови О. О. Омельченка. З 2004 р. Ярослав Володимирович очолює ЗАТ «Інтелектуальні технології — ІТ», що розробляє і виготовляє складну електронну техніку (телевізори, MP3-плеєри тощо).

Я. В. Федорин успішно поєднує виробничу, наукову та громадсько-політичну роботу. Він — кандидат геолого-мінералогічних наук та доктор фізико-математичних наук. Автор і співавтор понад 130 наукових праць в українських, радянських і зарубіжних виданнях, із них три — монографії, 26 патентів України в галузі електроніки. Ярослав Володимирович — ініціатор і куратор багатьох державних і національних програм розвитку індустріального потенціалу України, академік Інженерної академії України. Упродовж 1982–1988 р. Я. Ф. Федорин очолював Раду молодих учених ІГН АН України. За серію публікацій з геології регіонів України Ярослав Володимирович отримав медаль АН України (1983 р.). У 1999 р. він був відзначений високою державною нагородою — орденом «За заслуги» III ступеня.

Ярослав Володимирович — один із п'яти засновників українознавчого клубу «Спадщина» при Будинку вчених АН України, що започаткував створення Народного Руху України (1987 р.). Упродовж 1989–1992 рр. пан Ярослав був головою організації НРУ в ІГН АН України, а протягом 1996–1999 рр. — головою Київської міської організації Народного Руху України. У 1999 р. Я. Ф. Федорин став співголовою Всеукраїнського об'єднання «За Україну» (Б. Олійник, М. Сирота, С. Хмара, Ю. Кармазін), з 1999 р. по 2002 р. очолював Партію підтримки вітчизняного виробника, яка в 2002 р. саморозпустилася та увійшла до складу партії «Єдність». Упродовж 2004–2008 р. він обіймав посаду першого заступника голови Трудової партії України — Михайла Сироти. Нині Ярослав Володимирович — член партії ВО «Свобода».

З 1996 р. — Я. В. Федорин є президентом громадської організації «Столичний діловий клуб».

Без зайвого пафосу: Ярослав Володимирович вважає, що університет видав йому путівку в життя, але, на жаль, через постійну зайнятість він підтримує лише епізодичний зв'язок зі своєю alma mater.

Та й досі живуть у пам'яті Я. В. Федорина спогади про рідний навчальний заклад — геологічні практики, почуття солідарності студентського братства, самовіддана праця викладачів. Особливо Ярослав Володимирович хоче відзначити нині, на жаль, уже покійного куратора групи Б. І. Олексіва — надзвичайно благородну особистість.

У вільний від роботи час Я. В. Федорин займається спортом. Він — майстер спорту з класичної боротьби.

Дружина Ярослава Володимировича — Олена Євгенівна займається підприємницькою діяльністю. Син Дмитро — науковий співробітник Кібернетичного центру НАН України.

Життєве кредо Я. В. Федорина: «Поки є дух — ми непереможні».

Народився 19 вересня 1951 р. у смт Малорита Брестської області Білорусі. Батько Іван Степанович і мати Клавдія Василівна — службовці.

Завжди дуже багато читав, особливо науково-популярної літератури, під впливом якої захопився геологією і відтак вибрав майбутню професію. У 1968 р., закінчивши малоритську середню школу, вступив на геологічний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка, який із відзнакою закінчив у 1976 р. За цей час також відслужив у лавах Радянської армії і попрацював на виробництві старшим інженером пересувної механізованої колони. Студентське життя залишило в душі глибокий слід — допитливому, енергійному Олександрові цікаве було практично все.

Після закінчення університету О. Ханчук направили на роботу в Далекосхідний геологічний інститут. Починав стажером-дослідником, а з 1993 р. до сьогодні — директор інституту.

Від 1999 р. також є завідувачем кафедри природокористування Далекосхідного державного технічного університету. Організував і протягом кількох років очолював геологічний факультет Далекосхідного державного університету. Послідовно обстоює концепцію створення нових, запитаних часом спеціальностей — комп'ютерних технологій у геології, геоінформаційних систем, екологічної геології тощо.

У 1982 р. захистив кандидатську, а в 1993 р. докторську дисертацію. У 1997-му став членом-кореспондентом, за дев'ять років — академіком Російської академії наук.

О. Ханчук — спеціаліст у галузі геології, петрології та металогенії. Його дослідження стали вагомим внеском у вирішення проблеми еволюції геологічних процесів. У світову геологічну науку увійшов серією фундаментальних робіт із геології, петрології та мінералогії тихоокеанської окраїни Східної Азії. Автор понад 250 наукових публікацій, зокрема 12 монографій.

У листопаді 2001 р. обраний заступником, а у 2008 — першим заступником голови Далекосхідного відділення Російської академії наук та членом Президії Російської академії наук.

Нині вчений розвиває новий науковий напрямок — графітомістки породи як нове джерело металів платинової групи і золота.

Від 1989 р. є одним із керівників міжнародних проектів зі складання та видання геодинамічних і металогенічних карт Північно-Східної Азії. У 2004 р. був обраний президентом Міжнародної асоціації з вивчення генезису рудних покладів. Член таких міжнародних наукових організацій, як Society Applied to Mineral Deposits, American Geophysical Union, American Association of Petroleum Geologists.

Ханчук Олександр Іванович

Випускник геологічного факультету (1976 р.)

Директор Далекосхідного геологічного інституту Далекосхідного відділення Російської академії наук.

Академік Російської академії наук, перший заступник голови Далекосхідного відділення Російської академії наук

Крім зазначеного, Олександр Ханчук — ще й головний редактор журналу «Тихоокеанська геологія», член редколегії журналів «Петрологія», «Mineralogical Society of Japan» та «Island Arc», «Геологія рудних покладів».

За досягнення у справі організації наукових досліджень нагороджений медаллю «За заслуги перед Вітчизною» II ступеня, ювілейною медаллю «За заслуги у розвідці надр Приморського краю», Почесною грамотою Міністерства природних ресурсів Російської Федерації.

Зважаючи на відстань і час, зв'язків із Львівським університетом практично не підтримує. Водночас наголошує, що гарна університетська освіта у сфері геології з фундаментальною підготовкою з математики, фізики, хімії стала плідною основою його наукової діяльності. Найбільший вплив на становлення майбутнього науковця мав професор А. О. Сиворонов.

Відчуває спорідненість із землею, де народився і де навчався, тому особливо, крім всесвітньої історії, цікавиться історією Росії, України та Білорусі. Любить мандрувати. Олександрові Івановичу є що розповісти великій дружній родині — дружині, синові і пасербиці, чотирьом онукам.

Кредо Олександра Ханчука: «Не існує проблем, які неможливо вирішити».

Хомич Петро Захарович

Випускник геологічного факультету (1960 р.)

Інженер-геологорозвідник.

Член-кореспондент Білоруської інженерної академії, заслужений геолог Республіки Білорусь, лауреат Державної премії Республіки Білорусь

Народився 28 червня 1937 р. у с. Старики Горохівського району Волинської області. Батько Захар Петрович Хомич був шевцем, мати Зіновія Микитівна займалася хатнім господарством.

У 1955 р. після закінчення Берестечківської середньої школи вступив на геологічний факультет Львівського державного університету ім. Івана Франка. Вибір професії був визначений ще у шкільні роки, коли Петро Захарович зачитувався науково-популярними книжками Володимира Обручева, Олександра Ферсмана та інших видатних учених про геологію, подорожі, чарівну красу дорогоцінного і виробного каміння.

П. З. Хомич вважає, що Львівський університет — це видатна кузня гідних кадрів геологорозвідальної галузі. Рівень підготовки був такий високий, що вчорашнім випускникам без стажування довіряли на виробництві серйозну роботу, й вони її успішно виконували. Дотепер із вдячністю згадує змістовні й захопливі лекції професора Д. І. Горжевського, доцента В. І. Мерлича, наставницькі поради начальника Ботівського загону Межирічівської групи партій Ю. Ф. Мисника (майбутнього декана факультету), в якого Петро Захарович проходив виробничу практику після 3-го курсу в Читинському ГУ.

Після закінчення університету впродовж 1960–1966 рр. працював у системі Міністерства геології СРСР у Середній Азії, Красноярському краї на посадах геолога, начальника пошукового загону, начальника партії. Особливо пам'ятною

дотепер залишається тяжка, але романтична робота з пошуку рідкісних металів у Східних Саянах.

Із серпня 1966 р. П. З. Хомич працює в Управлінні геології Білоруської РСР геологом польової партії, старшим геологом експедиції, старшим геологом геологічного відділу Білгеолгідротресту. У квітні 1969 р. його було переведено до центрального апарату Управління геології БРСР на посаду заступника начальника геологічного відділу, у 1975 р. призначено начальником геологічного відділу, а 1988 р. — головним геологом ВО «Білгеологія». З 1992 р. і до виходу на пенсію у червні 2007 р. Петро Хомич обіймав посаду головного геолога і заступника генерального директора об'єднання.

П. З. Хомич — знаний фахівець у галузі геології та економіки мінерально-сировинних ресурсів, талановитий організатор геологорозвідального виробництва. Брав активну участь в обґрунтуванні регіонального вивчення території Білорусі, у роботах із пошуку копалин солі, залізної руди, рідкісних металів, алюмінієвої і содової сировини, броду, йоду, бурого вугілля, діамантів, прісних і мінеральних підземних вод, що сприяло зміцненню й розвитку мінерально-сировинної бази Білорусі. Він автор понад 70 наукових праць, присвячених геології, генетичним типам родовищ корисних копалин, стану мінерально-сировинної бази Білорусі й перспективам її розвитку; член багатьох наукових і науково-технічних спеціалізованих рад, перший заступник голови Комісії із запасів корисних копалин. Був співавтором низки республіканських науково-технічних і національних програм у галузі природокористування й охорони навколишнього середовища, входив до складу творчого колективу з розробки стратегії стійкого розвитку Республіки Білорусь.

Після аварії на Чорнобильській АЕС Петро Хомич брав участь у розробці першочергових заходів із захисту навколишнього середовища від забруднення, керував роботами з організації водопостачання забруднених територій. Він — автор ідеї використання місцевих мінеральних сорбентів для дезактивації забруднених ґрунтів.

За великий внесок у вивчення надр Білорусі та розвиток її мінерально-сировинної бази П. З. Хомич удостоєний звання «Заслужений геолог Республіки Білорусь», є лауреатом Державної премії Республіки Білорусь, нагороджений медалями «За заслуги у розвідці надр», «Ветеран праці», золотим значком Міжнародного геологічного конгресу, знаками «Почесний розвідник надр СРСР», «Відмінник розвідки надр» та ін. У травні 1999 р. П. З. Хомичу встановлено пенсію за заслуги перед Республікою Білорусь.

Зараз Петро Захарович на заслуженому відпочинку: займається садівництвом, рибальством, проводить час із родиною. Його дружина Марина Степанівна — також випускниця геологічного факультету (1960 р.), працювала начальником мінералогічної лабораторії. Донька Лариса — програмістка, син Юрій — інженер-радіотехнік.

Кредо Петра Хомича: «Завчасно не хвалися, якщо не зможеш — не берися».

■ Народився 28 березня 1949 р. у с. Йосипівка Старокосянтинівського району Хмельницької області в родині Костянтина Степановича та Меланії Захарівни.

З юних літ в Олексія було загострене почуття справедливості, тому він мріяв стати суддею.

Але здійснилася його мрія не відразу. Свій трудовий шлях Олексій Костянтинович розпочав у 1965 р., а студентом юридичного факультету Львівського держуніверситету імені Івана Франка став лише в 1977 р.

Отримавши в 1982 р. диплом юриста з відзнакою, О. К. Черновський став працювати суддею Ленінського районного народного суду м. Чернівці, згодом перейшов до Першотравневого районного народного суду того ж міста.

У квітні 1990 р. Олексій Костянтинович перейшов на адвокатську роботу — майже два роки був членом Чернівецької обласної колегії адвокатів, а потім упродовж десяти років обіймав посади завідувача відділу з обліку та розподілу житла Чернівецького міськвиконкому та першого заступника начальника Чернівецького обласного управління юстиції.

У лютому 2002 р. О. К. Черновський повернувся на суддівську роботу. Його обрали суддею Апеляційного суду Чернівецької області, а в червні 2003 р. призначили першим заступником голови Апеляційного суду Чернівецької області. У 2007 р. він очолив цей суд.

Олексій Костянтинович приділяє багато уваги організаційному, матеріально-технічному та кадровому забезпеченню суду. Він робить усе можливе, аби підвищити рівень соціальної захищеності своїх колег, а також дбає про поліпшення їхньої професійної компетенції та етичної поведінки суддів, працівників апарату суду.

Крім того, О. К. Черновський був керівником прес-центру Апеляційного суду Чернівецької області, є членом громадської консультативної ради з питань збереження культурної спадщини Чернівецької міськради, головою комісії з журналістської етики Чернівецької області та ін.

Олексій Костянтинович зміло поєднує практичну роботу з викладацькою. Він доцент кафедри правосуддя юридичного факультету Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича. За участю О. К. Черновського було видано низку збірників юридичної літератури. У 2008 р. з його ініціативи була проведена Всеукраїнська науково-практична конференція «Українське правосуддя: здобутки та перспективи», метою якої було внести ефективні пропозиції теоретико-психологічного обґрунтування питань судово-правової реформи.

Своєму професійному становленню Олексій Костянтинович значною мірою завдячує рідному вузу. Він і нині пам'ятає змістовні висококваліфіковані лекції та семінари, які проводили викладачі й професори В. Т. Нор, Б. О. Кирись, Г. П. Бондаренко, В. Г. Сокурєнко, Р. І. Кондратьєв, В. В. Луць, Б. Й. Тищик, З. В. Ромовська, П. М. Рабинович та ін.

Черновський Олексій Костянтинович

Випускник юридичного факультету (1982 р.)

Голова Апеляційного суду
Чернівецької області

Крім професійних надбань, О. К. Черновський береже створювані роками родинні цінності. В нього чудова сім'я. Разом із дружиною Ганною Іванівною, лікарем за фахом, виховали двох синів. Костянтин закінчив юридичний факультет Чернівецького університету ім. Ю. Федьковича. Нині — підприємець. Ігор — випускник юридичного факультету Міжрегіональної академії управління персоналом, адвокат.

За багатолітню роботу на нелегкій суддівській ниві Олексія Костянтиновича не раз нагороджували заохоченнями, відзнаками державної влади і територіальних громад, Міністерства юстиції та ДСА України. Проте він цінує не формальні заслуги, а насамперед повагу колег та друзів, а їх в О. К. Черновського безліч, і не лише в усіх куточках України, а й за кордоном. Олексій Костянтинович упевнений у їхніх світлих і ясных помислах, у готовності завжди прийти на допомогу. Та й сам він є людиною великої, щедрої душі. А ще він цінує безмежну любов сім'ї, маленьких сонечок-онучат Ганнусі, Марічки, Меланочки та Олексійка.

У вільний час Олексій Костянтинович займається туризмом, читає книги з психології, архітектури, слухає гарну музику, не байдужий і до східних єдиноборств.

Життєве кредо О. К. Черновського — «*Поспішати творити добро*». Головними визначальними рисами характеру Олексія Костянтиновича є професіоналізм, принциповість, порядність, справедливість, чесність, скромність, чуйність, людяність, романтизм.

Шаблій Олег Миколайович

Випускник механіко-математичного факультету (1958 р.)

Проректор із питань трансферу технологій,
завідувач кафедри інформатики та
математичного модулювання, голова Ради
директорів Центру трансферу технологій
Тернопільського державного технічного
університету імені Івана Пулюя

Заслужений діяч науки і техніки України, доктор фізико-математичних наук, професор, дійсний член Академії інженерних наук України, почесний громадянин м. Тернополя.

Народився 18 червня 1935 р. у с. Чернихів Зборівського району на Тернопільщині. Дитинство Олега Миколайовича було обпалене війною. Батько Микола Стахович загинув на фронті. Мати Катерина Іванівна — сільська трудівниця, попри труднощі важких повоєнних років, створювала всі умови, щоб Олег добре навчався у школі й здобув вищу освіту. Та й хлопець тягнувся до знань. Із-поміж усіх шкільних предметів найбільш цікавився він фізикою і математикою (цьому сприяв і високий рівень викладання цих предметів у школі), тому школярем О. М. Шаблій твердо вирішив, що, наслідуючи приклад своїх двох старших товаришів, вступить на механіко-математичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка.

Студентом цього престижного вищого навчального закладу він став у далекому 1953 р. Країна відбудовувала народне господарство. Потрібні були фахівці з вищою освітою, але готували їх у доволі нелегких умовах. Олег Миколайович пам'ятає, як жили по 8–15 осіб у кімнаті гуртожитку. Та попри все, після лекцій та роботи в бібліотеці влаштовували танці на коридорах університету.

Свою трудову діяльність О. М. Шаблій розпочав у 1961 р. після закінчення аспірантури — асистентом кафедри технічної механіки Тернопільського загальнотехнічного

факультету Львівського політехнічного інституту. Протягом 1963–1964 рр. працював старшим викладачем кафедри технічної механіки, а з 1964 по 1985 р. — очолював кафедру технічної механіки цього навчального закладу.

У 1985 р. Олега Миколайовича призначили директором Тернопільської філії Львівського політехнічного інституту, яку згодом реорганізували в Тернопільський приладобудівний інститут. О. М. Шаблій упродовж 1991–1997 рр. був його ректором. З 1997 до 2007 р. очолював новостворений Тернопільський державний технічний університет імені Івана Пулюя.

За роки керівництва О. М. Шаблія університет посів передові позиції серед вищих навчальних закладів України.

П'ятнадцять років (1985–2000) Олег Миколайович керував Тернопільською науково-координаційною радою Західного наукового центру НАН і МОН України.

Він автор більше як 200 наукових праць. Очолював роботу понад десяти міжнародних, всеукраїнських наукових симпозіумів, конференцій та семінарів, серед яких Міжнародна науково-освітня конференція з Пулюєвими читаннями, присвячена 150-річчю від дня народження Івана Пулюя.

За останні роки О. М. Шаблій був керівником понад 10 науково-практичних тем, що виконані та продовжують розроблятися за державним замовленням і замовленням юридичних осіб.

У 1997 р. Олега Миколайовича обрали головою Тернопільського обласного фонду імені Івана Пулюя.

Плідна праця О. М. Шаблія на науковій та педагогічній ниві відзначена низкою нагород, зокрема орденами «Знак пошани», «За заслуги» III ступеня, нагородою «Свята Софія», відзнакою Міністерства науки і освіти України «Петра Могили». У 1998 р. Кембриджський міжнародний бібліографічний центр визнав його Людиною року в номінації «Наука». У 2008 р. О. М. Шаблій отримав золоту медаль для України від Американського біографічного інституту (США).

Науковими досягненнями учений значною мірою завдячує своїй alma mater. Адже на механіко-математичному факультеті ЛДУ ім. І. Франка він отримав добрі знання, що дає можливість йому освоювати сучасні (особливо технічні) дисципліни та технології.

Олег Миколайович і нині підтримує зв'язки з випускниками Львівського університету. З теплотою і вдячністю згадує він і своїх викладачів, серед яких академік НАН України, відомий фізик І. Р. Юхновський. Добрі спогади залишилися в О. М. Шаблія про академіка Я. С. Підстригача, професора Н. П. Флейшмана.

Завжди він знаходив підтримку в академіка НАН України В. В. Панасюка, члена-кореспондента НАН України Я. Й. Бурака, професора, завідувача кафедри механіки Д. В. Грилицького.

Вільний час О. М. Шаблій присвячує своєму захопленню — дослідженню з питань логістики, та хобі — плаванню.

Життєве кредо вченого просте, але водночас вагоме: «Добре працювати».

Народився 26 жовтня 1959 р. у м. Виноградів Закарпатської області в сім'ї військовослужбовця Олександра Семеновича і Алли Михайлівни. Позитивне ставлення до людей і життя, «кочовий» спосіб життя з батьками-військовослужбовцями, захоплення з восьми років різними видами спорту, вміння правильно організувати себе і свою роботу гартували характер, спонукали до самоствердження.

У дитячих мріях, навіяних романтичними творами Джека Лондона, кінофільмами про працівників карного розшуку та міліцію, жила надія втілити в життя найкращі пориви юної душі. Цей шлях виявився не простим, але цікавим. Після закінчення школи служив у десантних військах Радянської армії, опанував кілька робітничих професій, які навчили краще розуміти людей, їхні потреби та проблеми, що згодилося під час роботи адвокатом та в суді.

Віктор Олександрович зрозумів, що зможе допомогти людям, коли з ним буде сила закону, тому вирішив стати юристом. Вступ до Львівського державного університету імені Івана Франка влітку 1984 р. вважає першою своєю значною перемогою.

Навчання на юридичному факультеті стало чудовим періодом наполегливого отримання знань. Надзвичайно сильний викладацький склад факультету створив для студентів усі умови. Декан факультету В. Т. Нор, професори З. В. Ромовська, В. С. Кульчицький, В. В. Луць, О. Д. Святоцький, В. Г. Сокуренько, П. М. Рабинович, Б. Й. Тищик, Бориславський стимулювали студентів до самостійного пошуку відповідей на складні запитання, вчили думати серцем, глибоко розуміти закони. Тому спогади про кожного, хто долучився до виховання майбутніх юристів, — найсвітліші. Крім того, праця і спілкування в літніх студентських будівельних загонах у різних частинах Союзу, подорожі по країні — це незабутній час!

Трудову діяльність за фахом розпочав у 1989 р. спочатку стажистом, а згодом адвокатом Брегівської юридичної консультації Закарпатської обласної колегії адвокатів. Доброзичливе ставлення до молодого колеги, гідна оцінка його знань і результатів роботи — все це сприяло зростанню впевненості в собі і його професіоналізму.

Молодого талановитого адвоката неодноразово запрошували поповнити лави суддів. У червні 1996 р. він відгукнувся на чергову пропозицію і був призначений на посаду судді Мукачівського міського суду Закарпатської області. Менеджерські якості, чесність, порядність і принциповість Віктора Олександровича були високо оцінені: і керівництво області запропонувало йому очолити Свалявський районний суд, у якому Віктор Швець пропрацював з 1999 по 2004 рік. Головуючи у Свалявському суді, одночасно близько семи років передавав свої знання і досвід студентам Національного університету харчових технологій, викладаючи на факультеті економіки і права. Пропозиція стати помічником заступника голови Центральної виборчої комісії у травні 2004 року приводить В. О. Швеця до Києва. Пропрацювавши близько року, зрозумів, що не зможе без

Швець Віктор Олександрович

Випускник юридичного факультету (1989 р.)

Суддя Вищого Господарського Суду України.

Заслужений юрист України,

суддя першого кваліфікаційного класу

суддівської роботи, і вирішив повернутися до улюбленої справи вже суддею Київського міжобласного апеляційного господарського суду, куди був обраний у червні 2005 р. Через два роки Віктор Олександрович став суддею Вищого Господарського Суду України, де працює дотепер, реалізуючи набутий за понад 19 років юридичний досвід. Весь час не полишав займатися спортом, отримав звання кандидата в майстри спорту з греко-римської боротьби.

Потяг до знань і вдосконалення привели Віктора Олександровича в 2004 р. до аспірантури при Українському інституті держави і права ім. Корецького Національної академії наук України, де він став здобувачем відділу проблем цивільного, трудового і підприємницького права.

За значний особистий внесок у розбудову правової держави, здійснення правосуддя, високий професіоналізм у захисті конституційних прав і свобод громадян Указом Президента України від 12 грудня 2008 р. В. О. Швець було присвоєно звання «Заслужений юрист України», нагороджено Почесною грамотою Кабінету Міністрів України (2009 р.), Почесною відзнакою «Знак Пошани ВГСУ» (2009 р.).

Незважаючи на постійну зайнятість, Віктор Олександрович знаходить час на захоплення літературою, стежить за культурним життям столиці, часто відвідує театри, веде здоровий спосіб життя, займається спортом. Любить подорожувати з коханою дружиною та сином-одинадцятикласником Крістіаном, який навчається в Києво-Печерському лицейі № 171 і мріє піти шляхом батька.

Юхней Михайло Федорович

Випускник юридичного факультету (1978 р.)

Голова судового складу Судової колегії
Вищого Арбітражного Суду
Російської Федерації,
член Президії Вищого Арбітражного
Суду Російської Федерації
Заслужений юрист Російської Федерації

Народився 7 січня 1951 р. у с. Тисів Болехівського району (нині Долинський) Івано-Франківської області в родині Федора Івановича та Ганни Михайлівни. Крім Михайла, в сім'ї виховувалися ще двоє дітей — його старший брат Іван і сестра Катерина.

У 1965 р. Михайло Федорович закінчив Тисівську середню школу і вступив у Дрогобицький нафтовий технікум, а згодом працював помічником бурильника у конторі капремонта свердловин м. Прилуки на Чернігівщині.

Протягом 1969–1972 рр. проходив службу в армії на Балтійському флоті і був звільнений в запас у званні «головний старшина».

У 1973 р. Михайло Юхней став студентом юридичного факультету Львівського державного університету імені Івана Франка. Навчання в університеті залишило незабутні враження й подарувало справжніх друзів, серед яких Б. І. Брух, Г. В. Присяжнюк, Т. О. Кедес, А. З. Цюх, М. А. Пелих, В. С. Фокін, О. П. Гаврилюк, П. І. Олійник, О. В. Мурончик. Особливо захопливі спогади лишилися після роботи в будзагонах у Читі й Сургуті. Михайло Федорович із теплотою згадує своїх викладачів З. В. Ромовську,

Найрідніші

В. Т. Нора, В. Т. Землянського та інших талановитих учених і педагогів університету, яким безмежно вдячний за здобуті у студентські роки глибокі фахові знання.

Після закінчення університету в 1978 р. М. Ф. Юхней працював старшим арбітром Івано-Франківського обласного союзу споживчих товариств, а у 1980 р. був запрошений на роботу в юридичний відділ Центросоюзу СРСР. Завдяки своїй цілеспрямованій вдачі і старанності Михайло Федорович у 1987 р. став заступником начальника Організаційного відділу, потім — заступником начальника Управління нагляду, узагальнення арбітражної практики й інструктування Державного арбітражу при Раді Міністрів СРСР. У вересні 1988 р. указом Президії Верховної Ради СРСР він був призначений державним арбітром Державного арбітражу при Раді Міністрів СРСР, а в червні 1991 р. обраний суддею Вищого Арбітражного Суду СРСР.

У 1991 р. Михайлові Юхнею Указом Президента СРСР було присвоєно перший кваліфікаційний клас, а пізніше Вища кваліфікаційна колегія суддів Російської Федерації присвоїла йому вищий кваліфікаційний клас.

Постановою Верховної Ради Російської Федерації в листопаді 1992 р. Михайло Федорович був обраний суддею Вищого Арбітражного Суду Російської Федерації, а згодом — головою судового складу Судової колегії із розгляду спорів, що виникають із адміністративних правовідносин Вищого Арбітражного Суду Російської Федерації. М. Ф. Юхней також є членом Президії Вищого Арбітражного Суду Російської Федерації. До широкого кола його повноважень входить також участь у прийомі кваліфікаційних іспитів на посаду судді — як члена екзаменаційної комісії.

У січні 2007 р. Указом Президента Російської Федерації Михайлові Федоровичу присвоєно почесне звання «Заслужений юрист Російської Федерації».

За свою більш як 30-річну професійну діяльність Михайло Федорович не лише досконало опанував усі тонкощі вітчизняного законодавства, а й мав можливість ознайомитися з роботою судових систем у США, Канаді, Німеччині, Франції, Італії, Нідерландів, Болгарії та інших країнах.

Ще на початку свого довгого професійного шляху Михайло Юхней познайомився з Вознюк Тамарою Петрівною (трапилося це у червні 1979 р. в московському театрі імені Вахтангова), яка стала його дружиною і всі ці роки залишається його надійною підтримкою у всіх справах. Їхній син Віктор закінчив Російську академію правосуддя і також став юристом.

Життєве кредо Михайла Федоровича — «допоможи, не нашкодь і домагайся свого».

Народився 1 лютого 1950 р. у селі Моквин Костопільського району Рівненської області. Батько, Юрченко Василь Іванович, був робітником, а мати, Клавдія Михайлівна, працювала вчителькою.

Після закінчення школи у 1966 році Василь Юрченко протягом трьох років працював теслярем Рівненського БУ-26, а потім служив у лавах Радянської армії. Повернувшись у 1971 р. із війська, став студентом юридичного факультету Львівського державного інституту імені Івана Франка, де здобув вищу освіту за спеціальністю «Правознавство». Словами вдячності Василь Васильович згадує своїх викладачів, які досі залишаються для нього високими професійними авторитетами: Володимира Семеновича Кульчицького, Володимира Васильовича Луця, Володимира Івановича Калиновича (викладача римського права), Петра Мойсейовича Рабиновича, Бориса Йосиповича Тищика, Ніну Іванівну Титову, Василя Тимофійовича Нора, Галину Харитонівну Рябошапко, — відомих учених, котрі не лише щедро ділилися зі студентам своїми знаннями, а й були прикладом життєвої мудрості та відповідального ставлення до праці загалом і до правничої спеціальності зокрема. Тому свої професійні успіхи Василь Юрченко пов'язує, крім усього, з отриманими за часів навчання в університеті глибокими знаннями та високою фаховою підготовкою.

Після закінчення інституту в 1976 р. В. В. Юрченко був призначений на посаду народного судді Бродівського районного суду, а згодом, 1981 року, очолив Радехівський районний суд Львівської області, де пропрацював 20 років.

Упродовж 2001–2002 рр. Василь Васильович працював директором Департаменту адміністрування судів Міністерства юстиції України, згодом — заступником керівника управління з питань судової реформи та зв'язків з органами прокуратури і юстиції, завідувачем відділу з питань судової реформи та зв'язків з органами юстиції Адміністрації Президента України. У 2003–2005 рр. обіймав посаду начальника юридичного управління Державного управління справами.

З 2006 року В. В. Юрченко — суддя Вищого адміністративного суду України (I кваліфікаційний клас).

Головне завдання адміністративного судочинства полягає у захисті прав та законних інтересів людини від порушень з боку органів влади, органів місцевого самоврядування, їх службових чи посадових осіб. Василь Юрченко, як і судді адміністративних судів України загалом, розглядає всі справи, пов'язані із суперечками фізичних чи юридичних

Юрченко Василь Васильович

Випускник юридичного факультету (1976 р.)

Суддя Вищого Адміністративного Суду України.

Заслужений юрист України.

Перший кваліфікаційний клас

осіб із суб'єктом владних повноважень стосовно оскарження його рішень, дій чи бездіяльності. До компетенції суддів Вищого адміністративного суду входить і розгляд спорів, пов'язаних із публічною службою, реалізацією повноважень управлінськими суб'єктами. Особлива категорія справ, якій приділяється увага адміністративного судочинства, — суперечки навколо правовідносин, що пов'язані з виборчим процесом та референдумом.

Вільний від роботи час Василь Юрченко присвячує читанню літератури. Він має велику родину. Разом із дружиною Галиною Василівною виховав трьох дітей. Двоє з них пішли батьковим шляхом, здобувши вищу освіту на юридичному факультеті Львівського національного університету імені Івана Франка. І син Василь, і донька Олена працюють нотаріусами. А молодший Володимир заочно навчається на правничому факультеті Національного університету «Острозька академія» і також мріє продовжувати родинну традицію.

Життєве кредо Василя Васильовича Юрченка — «Жити по-людському, працювати добросовісно».

Якушев Ігор Михайлович

Випускник юридичного факультету (1991 р.)

Декан юридичного факультету
Волинського національного університету
імені Лесі Українки.

Кандидат юридичних наук, доцент

Народився 4 грудня 1960 р. у с. Крупа Луцького району Волинської області в селянській сім'ї.

Після закінчення школи служив у збройних силах, навчався на відділенні правознавства у Київському технікумі готельного господарства, працював судовим виконавцем Луцького міського народного суду. Напрацьовуючи фаховий досвід, переконався у правильності обраної професії і вирішив здобути ґрунтовну юридичну освіту.

У 1986 р. вступив на юридичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка.

Після закінчення університету в 1991 р. обіймав посаду правового інспектора праці Центрального комітету профспілки працівників освіти і науки у Волинській області.

З вересня 1992 р. — асистент кафедри історії України, старший викладач основ правознавства, доцент кафедри трудового, аграрного та екологічного права Волинського національного університету ім. Лесі Українки (до 1993 р. — Луцький державний педагогічний інститут ім. Лесі Українки).

У рідному університеті протягом 1996–1999 рр. навчався в аспірантурі. На засіданні спеціалізованої вченої ради при Національній юридичній академії України імені Ярослава Мудрого у 2000 р. захистив дисертацію «Суб'єкти трудового права» на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук.

У 2003 р. призначений на посаду декана юридичного факультету Волинського національного університету імені Лесі Українки.

Рішенням Атестаційної колегії Міністерства освіти і науки України у 2005 р. І. М. Якушеву присвоєно вчене звання доцента кафедри трудового, аграрного та екологічного права.

Ігор Якушев — автор понад 30 наукових праць та навчальних посібників.

Завдяки зусиллям групи ініціативних людей — студентів та викладачів юридичного факультету Волинського університету уже десять років функціонує Юридична клініка «Ad Astra», у якій надається безкоштовна правова допомога громадянам. У певних справах студентів-консультантів клініки на громадських засадах консультують викладачі. Одним із тих, до кого студенти звертаються найчастіше, є Ігор Михайлович. Як декан факультету опікується вдосконаленням діяльності юридичної клініки з тим, щоб усі студенти факультету отримували практичні навички роботи юриста у стінах університету.

Пан Якушев підтримує тісні дружні і професійні зв'язки з багатьма колегами із Львівського національного університету імені Івана Франка, зокрема під керівництвом завідувача кафедри трудового, аграрного та екологічного права, доктора юридичних наук, професора П. Д. Пилипенка у співавторстві з науково-педагогічними працівниками зазначеної кафедри написано підручник «Трудове право України», який на Всеукраїнському конкурсі на краще юридичне видання був удостоєний першої премії у номінації «Юридичні підручники».

Нагороджений Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України.

Коли відпускає робота, Ігор Михайлович залюбки перетворюється на автотуриста і разом з друзями вирушає в подорожі. Найбільше уподобав Крим і Карпати, любить природу, цікавиться історичними пам'ятками.

Життєве кредо Ігоря Михайловича Якушева: *«Добро, можливо, повернеться добром. Зло ніколи добром не повернеться».*

Ігор Якушев з одногрупниками, 1990 р.

Член Рівненської єпархіальної ради УПЦ Київського Патріархату, головний редактор часопису «Духовна нива», член Національної спілки журналістів України.

Народився 3 квітня 1958 р. у с. Соколів Кам'яно-Бузького району Львівської області в селянській сім'ї Івана Михайловича і Марії Йосипівни Якимовичів. З дитячих літ захоплювався писанням літературних творів. Із сьомого класу постійно друкувався у районній газеті «Авангард», головний редактор якої В. І. Ганович був взірцем для юнака не тільки у професії, а й у житті. Відвідував заняття студії молодих дописувачів «Гарт» при редакції Львівської обласної молодіжної газети «Ленінська молодь».

У 1975 р. вперше на факультеті журналістики Львівського державного університету імені Івана Франка для абітурієнтів запровадили творчий конкурс, до якого допускалися лише ті, хто мав публікації у періодичних виданнях. Відбір був дуже суворий, проте Якимович пройшов його з першого разу.

Через роки відчуває глибоку вдячність до завідувача кафедри української мови та стилістики пані Олександри Сербенської, завідувача кафедри теорії журналістики, світлої пам'яті професора Володимира Здоровеги, доцента, викладача редагування Юрія Петрушка. Професіонали найвищого рівня, вони навчали молодь усіх тонкощів майбутньої професії.

Після закінчення університету у 1980 р. працював кореспондентом редакції Рівненської обласної молодіжної газети «Зміна». Звідси перейшов до сьомого відділу (тепер управління кримінального розшуку) УМВС України в Рівненській області на посаду оперуповноваженого. У 1988 р. закінчив заочне відділення Київської вищої школи МВС за спеціальністю «Правознавство».

По десяти роках служби мав численні заохочення, проте перешкодою в успішній роботі старшого оперуповноваженого стало переслідування його органами за політичні погляди і підтримку національно-демократичного руху в Україні. У 1991 р. замість звільнення його було направлено для проходження служби в Костопільський РВ УМВС у Рівненській області, звідки звільнився у жовтні 1998 р. в чині капітана міліції.

А у вересні 1998 р. вірний Української Православної Церкви Київського Патріархату Михайло Якимович вступив на денне відділення Рівненського духовного училища (нині Рівненська духовна семінарія). Тут здобув третю освіту — духовну. З грудня 1999 р. зарахований до штату Рівненської єпархії, де обіймав посади редактора часопису «Рівненські єпархіальні відомості», прес-секретаря, головного редактора часопису «Духовна нива» та за сумісництвом юриста. У 2001 р. вступив до лав Українського Народного Руху.

Закінчивши семінарію, протягом 2003–2005 рр. викладав українську мову, нині продовжує викладати церковно-державні відносини. У 2003 р. обраний членом Єпархіальної ради.

Якимович Михайло Іванович

Випускник факультету журналістики (1980 р.)

Директор КП «Рівненське обласне бюро технічної інвентаризації»,
депутат Демидівської районної ради
Рівненської області

У липні 2005 р. призначений директором комунального підприємства «Рівненське обласне бюро технічної інвентаризації». На громадських засадах продовжує редагувати часопис «Духовна нива».

Основні життєві принципи Михайла Івановича — патріотизм, професійність, порядність, правдолюбство. І Віра — як найглибша потреба душі.

Нагороджений орденом Святого Архистратига Божого Михайла — за духовне відродження України та утвердження Помісної Церкви, орденами Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого, Христа Спасителя, Святого Юрія, благословенними грамотами очільників Церкви, «Золотою медаллю української журналістики», почесними грамотами Рівненської облдержадміністрації та обласної ради.

Кохається в українській прозі та драматургії, відслідковує літературні новинки. Любить тихе полювання, може цілий день бродити лісом — ще б пак, коли гриби самі в його кошик стрибають. У вільний час любить і порибалити, але тут не такий важливий улов, як сам процес.

Найбільше ж захоплення — садівництво. Невгамовний експериментатор: на вишні прищеплює черешні, на сливи — абрикоси та персики, пишається сортами молдавського винограду і лимонними деревами в будинку.

Якщо комусь спаде на думку спробувати подужати стільки ж справ, як Михайло Іванович Якимович, обов'язково згадуйте його правило: «Те, що маєш зробити завтра, зроби сьогодні».

Яцейко Марія Григорівна

Випускниця географічного факультету (1977 р.)

Голова Львівської обласної організації профспілки працівників освіти і науки України.

Відмінник народної освіти.

Лауреат Всеукраїнського конкурсу Федерації профспілок України на кращого профлідера-жінку 2005 р.

Народилася 16 березня 1952 р. у с. Бишків Жовківського району Львівської області.

У 1977 р. здобула вищу освіту на географічному факультеті Львівського державного університету за спеціальністю «Економічна географія».

У селянській сім'ї Григорія Петровича та Євдокії Іванівни Скабів було золоте правило для всіх дітей: і працювати ретельно, і шанувати старших. Отож, навіть успішно навчаючись у вищій школі, Марія працювала. Розпочала свій трудовий шлях у рідній школі. Вже на третьому курсі університету, навчаючись заочно, працювала за спеціальністю — вчителькою географії Червоноградської школи № 4.

Трудилася Марія Яцейко на різних посадах, здобуваючи авторитет у своїх колег. Десятки освітян знаходять у неї щодня допомогу, підтримку, пораду. Це стало підставою для понад ста тисяч спілчан обрати Марію Яцейко у 1995 р. своїм обласним профспілковим лідером. На цій посаді працює до сьогодні.

У 1998 р. земляки обрали Марію Григорівну депутатом Львівської обласної ради III демократичного скликання.

З alma mater і до сьогодні не пориває творчі та професійно-ділові контакти. Вона постійний учасник засідань ради ректорів Львівщини, вченої ради, конференцій університету. Налагодила активну співпрацю вищої профспілкової структури із первинними профорганізаціями університету: викладачів і співробітників та студентів і аспірантів.

Пані Марія з приємністю згадує студентське життя, професійний рівень викладання в університеті, який

давав змогу на високому рівні братися за цікаву аналітичну, пошукову роботу під час написання дипломної роботи, яка прислужилася до вирішення окремих проблем міста Червонограда. Тому вона вельми запам'яталася випускниці університету і тодішнім керівникам шахтарського міста.

Марія Григорівна каже, що її праця над дипломною роботою стала своєрідним прологом до подальшої наукової та громадської діяльності, до написання кандидатської роботи на тему «Демократизація як закономірність модернізації освіти в контексті глобалізації».

Марія Григорівна Яцейко — відмінник народної освіти, нагороджена грамотами Міністерства освіти і науки України (2002 р.), Центрального комітету профспілки працівників освіти і науки України (2000, 2003, 2005 рр.), нагрудним знаком Федерації профспілок України «Профспілкова відзнака» (2002 р.), почесними грамотами Львівської облдержадміністрації (2001, 2006 рр.), Львівської обласної ради (2002 р.), Об'єднання профспілок Львівщини (2005 р.). Вона — лауреат Всеукраїнського конкурсу Федерації профспілок України на кращого профлідера-жінку 2005 р.

Нагороджена нагрудним знаком Центрального комітету профспілки працівників освіти і науки України «Заслужений працівник профспілки працівників освіти і науки України» зі ступенем «Золота відзнака» (2007 р.).

Життєве кредо — «*дбати про працівників освіти, жити правдою і любов'ю до людей*».

У Марії Яцейко чимала дружна родина: донька Зоряна, зять Іван, син Андрій, невістка Інна, улюблені онуки Дмитрик та Максимко. Пані Зоряна після закінчення Львівського національного університету імені Івана Франка працює на кафедрі міжнародних відносин у цьому ж університеті, готує кандидатську дисертацію.

Марія Григорівна знаходить час і для улюблених занять на дозвіллі. Любить кувари, садити квіти і займатися городництвом. Не згасають із часом батьківські селянські гени любові до людей і рідної землі.

Марія Григорівна з донькою Зоряною

Народився 23 вересня 1956 р. у смт Березне Рівненської області, де працювали батьки — Дмитро Антонович (світлої пам'яті) і Ніна Леонтіївна, вихідці з Житомирщини.

Роки навчання на історичному факультеті Львівського державного університету імені Івана Франка (1973–1978 рр.) стали для Віталія Яремчука справжньою школою мужності, наукового і творчого гарту. Спілкування та дружні стосунки з відомими вченими, професорами С. А. Макаручком, К. К. Кондратюком, Р. М. Бродським, В. Т. Інкіним, І. Я. Кошарним, Я. П. Кісем, В. М. Чуприною формували не тільки коло наукових інтересів, а й особистість студента, його життєву позицію.

Віталій входив до редколегії факультетської стіннівки, був заступником секретаря комітету комсомолу університету, брав участь у роботі наукового гуртка кафедри історії СРСР, виступав із доповідями на студентських наукових конференціях. Об'єктом науково-дослідницької діяльності студента були проблеми української державності, національного виховання та освіти. За активну громадську діяльність, як ударник студентських будівельних загонів, студент-відмінник В. Яремчук у 1978 р. був у складі делегації молоді Львівщини у Швейцарії.

Науково-педагогічну діяльність розпочав у 1978 р. лектором Львівської філії Центрального музею В. І. Леніна при ЦК Компартії України.

У 1978–1981 рр. під керівництвом професора О. А. Бородіна навчався в аспірантурі Київського державного університету ім. Т. Г. Шевченка, де захистив дисертацію та здобув науковий ступінь кандидата історичних наук.

Упродовж 1981–1989 рр. — асистент, старший викладач, доцент у Львівському політехнічному інституті. У 1988 р. йому присвоєно вчене звання доцента.

У 1989–1992 рр. — докторантура у рідному Франківському вузі, після закінчення якої опублікував монографію «Національні проблеми загальноосвітньої школи України: історія і сучасність».

У 1992–1995 рр. один з організаторів і перший керівник Інституту релігієзнавства (м. Львів), діяльність якого спрямовував на розвиток духовності, толерантності та плюралізму у суспільстві.

У 1995 р. запрошений на роботу до Львівського інституту внутрішніх справ при Українській академії внутрішніх справ (нині Львівський державний університет внутрішніх справ), де працював науковим співробітником науково-дослідного та редакційно-видавничого відділу, доцентом, професором кафедри соціальних дисциплін. Один із тих, хто своєю працею, досвідом та знаннями збагачує та розвиває цей вуз.

Автор та співавтор понад 150 наукових, навчально-методичних, науково-популярних, художньо-публіцистичних праць, зокрема сім монографій, двох підручників, п'яти навчальних посібників, курсів лекцій, присвячених проблемам вітчизняної історії, історії держави і права України, військової історії, історії освіти, політології, релігієзнавства, філософії, філософії права. Його творчість відображає етапи життя, результат професійної

Яремчук Віталій Дмитрович

Випускник історичного факультету (1978 р.)

**Вчений секретар
секретаріату Вченої ради Львівського
державного університету внутрішніх справ.**
Полковник міліції, кандидат історичних наук,
доцент, член Національної спілки
журналістів України

діяльності, реалізується через призму внутрішньої багатогранності вченого.

Спільно з батьком (Дмитро Антонович, навчаючись заочно, у 1957 р. з відзнакою закінчив історичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка) у 1995 р. видали монографію «Доленосний сорок восьмий», присвячену гетьману Б. Хмельницькому.

Служба в органах внутрішніх справ вимагала нових знань. В. Д. Яремчук здобув вищу юридичну освіту (у 2007 р. з відзнакою закінчив юридичний факультет Львівського державного університету внутрішніх справ).

З 1999 р. — перший директор громадського музею Львівського державного університету внутрішніх справ, який у 2000 р. отримав звання «Народний музей». Член редколегії львівської правничої газети «Юрист». Має численні відзнаки МВС України.

Дружина Світлана Володимирівна — начальник ад'юнктури Львівського державного університету внутрішніх справ, полковник міліції, кандидат історичних наук, доцент — своїм професійним зростанням завдячує і Львівському державному університету імені Івана Франка, де навчалася в аспірантурі.

Брат В'ячеслав Дмитрович, кандидат історичних наук, доцент, докторант Інституту політичних і етнонаціональних досліджень імені І. Ф. Кураса НАН України, у 1981 р. з відзнакою закінчив історичний факультет Львівського державного університету імені Івана Франка.

Син Сергій — юрист, працівник Апеляційного суду Львівської області. З невісткою Олею у 2008 р. подарували батькам онучку Даринку.